Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul XII, Seria II-a, Nr. 2344 | 4 PAGINI — 20 BANI | Sîmbătă 17 noiembrie 1956

Ziua internațională a Studenților

Tînăra generație, unită prin aspirațiile sale comune de pace și prietenie cunoaște zile scumpe care au intrat în tradiția mișcării internaționale de tineret. O asemenea zi este și 17 noiembrie, cunoscută tuturora ca „Zi internațională a studenților". 17 noiembrie a devenit un simbol al năzuințelor studenților spre un viitor mai bun, simbol al solidarității și cooperării pentru țelurile comune, împotriva forțelor războinice, pentru pace. Să mergem cu gîndurile înapoi, cu ani și ani în urmă.

...Era pe la sfîrșitul lui octombrie 1939. Pe străzile Pragăi, mii de oameni, printre care și studenți, ieșiseră cu prilejul sărbătorii naționale pentru a-și manifesta cu nu mai una aprinsă față de cotropitorii hitleriști dar și hotărîrea fermă de a lupta pentru libertate. Atunci a căzut eroic, străpuns de gloanțele SS-iștilor, studentul ceh Jan Opletal. Lupta continua și odată cu ea se intensificau represiunile. În seara zilei de 16 noiembrie 1939, membrii Comitetului Executiv al Uniunii Naționale a Studenților Cehoslovaci sînt arestați, iar 9 dintre ei sînt împușcați mișelește în zorii zilei de 17 noiembrie. Bestialitățile fasciștilor nu conteneau. Numeroși studenți cehi sînt arestați, torturați și deportați. Universitatea din Praga este închisă odată cu celelalte facultăți din Cehoslovacia.

...Noiembrie 1941. Ca un omagiu adus luptei studenților împotriva forțelor negre ale fascismului, Consiliul Internațional al studenților întrunit la Londra hotărăște sărbătorirea zilei de 17 noiembrie ca „Zi internațională a studenților".

După înfrîngerea fascismului german și militarismului japonez, sărbătorirea „Zilei internaționale a studenților" a continuat în spiritul luptei unite pentru cooperare pașnică, pentru dezvoltarea înțelegerii și prieteniei între studenții lumii. Exista necesitatea ca acțiunile studenților, lupta lor pentru realizarea aspirațiilor comune să fie coordonate de o organizație specifică, cu caracter mondial. Această necesitate a fost exprimată de reprezentanții studenților democrați din întreaga lume adunați la Praga la 17 noiembrie 1945 în cadrul unei conferințe internaționale. Un an mai tîrziu, în august 1946, Orașul de Aur găzduia primul Congres mondial studențesc.

Cu acest prilej a luat ființă Uniunea Internațională a Studenților. Crearea U.I.S. a dus, după cum era și firesc, la dezvoltarea mișcării internaționale studențești. În 1947, în săptămîna care precede 17 noiembrie, a fost lansată o campanie internațională de strîngere de fonduri, în vederea construirii sanatoriului — Săptămîna internațională a studentului. (Fondurile strînse au folosit la construirea primului sanatoriu al U.I.S. în R. Cehoslovacă). De atunci, an de an, studenții progresiști sărbătoresc între 10 și 17 noiembrie Săptămîna internațională a studenților — minunat prilej de manifestare a dorinței de pace și înțelegere reciprocă.

Săptămîna internațională a studenților se încheie azi. Încununarea acesteia este desigur „Ziua internațională a studenților" — 17 noiembrie. Sărbătorirea în acest an a „Zilei internaționale a studenților" este marcată și de o aniversare glorioasă — un deceniu de la întemeierea U.I.S.

Neputînd despărți lupta și activitatea lor de U.I.S., studenții cinstiți din întreaga lume privesc în această zi cu bucurie și justificată mîndrie la drumul parcurs de U.I.S. în cei zece ani de activitate. Nimeni nu poate contesta astăzi lupta neobosită pe care a dus-o cu consecvență U.I.S. pentru realizarea unor țeluri nobile cum ar fi: întărirea păcii, a colaborării internaționale studențești, asigurarea unor condiții mai bune de trai și de învățătură, dreptul tuturor tinerilor la învățătură fără nici un fel de discriminare, învățămînt democratic, sprijinirea aspirațiilor tinerilor studioși din țările coloniale și dependente etc. Pentru atingerea unor asemenea scopuri U.I.S. a folosit forme dintre cele mai variate și bogate: consilii, seminare, congresele, seminarii pe specialități, taberele internaționale, manifestările culturale și sportive, participarea la Festivalurile mondiale, întîlnirile și vizitele, publicațiile, acțiunile și campaniile de ajutorare și multe altele.

Evenimentul cel mai însemnat din acest an în mișcarea internațională studențească a fost, după cum se știe, al IV-lea Congres Mondial al Studenților, care s-a ținut la Praga între 26 august și 4 septembrie. La acest Congres au participat circa 600 de delegați și observatori dintr-un foarte mare număr de țări, ceea ce a constituit o largă tribună pentru unitatea studenților. Întrucît au dezbătut asupra unor probleme importante și de actualitate, cum ar fi dezvoltarea cooperării internaționale studențești sau lupta împotriva colonialismului, Congresul s-a bucurat de succes, a adus o contribuție de preț la cauza întăririi păcii și colaborării între popoare.

Anul acesta au avut loc seminarii internaționale în geografie, medicină, economie. Organizarea unor astfel de seminarii de către U.I.S. s-au dovedit foarte folositoare. Cu prilejul lor, studenții din numeroase țări au putut să se întîlnească, să schimbe păreri asupra ultimelor realizări ale tehnicii și culturii, au dezbătut probleme profesionale specifice și astfel și-au lărgit orizontul intelectual, au consolidat și dezvoltat prietenia cu colegii lor din diferite țări ale lumii.

Dat fiind activitatea sa, U.I.S. și-a cîștigat un prestigiu recunoscut. La început U.I.S. cuprindea organizații dintr-un număr restrîns de țări — marea lor majoritate europene. Cu timpul însă lucrurile s-au schimbat și aceasta e foarte explicabil. În anii de după cel de al doilea război mondial popoarele din țările Asiei și Africii și-au intensificat lupta lor pentru libertate — multe dintre ele cîștigîndu-și independența. Această luptă nu putea să nu influențeze pe tinerii studioși din țările acestor continente. Ei și-au unit rîndurile luînd parte activă la procesul de trezire a popoarelor la o viață liberă și prosperă. Organizațiile studențești naționale din țările Asiei și Africii care au luat ființă, au început să se afirme și pe plan internațional. Multe dintre ele au intrat în U.I.S. militînd pentru programul și țelurile acestei organizații. Au mai aderat la U.I.S. apoi o serie de organizații studențești din țările Americii Latine, ceea ce a contribuit de asemenea ca U.I.S. să devină o organizație tot mai reprezentativă.

Nu este mai puțin adevărat că forța mobilizatoare a U.I.S. a crescut dat fiind că ea a sprijinit pe toate căile aspirațiile spre independență națională ale studenților din țările coloniale și dependente, diferitele inițiative ale acestora. A intrat în tradiția mișcării internaționale studențești ca, an de an, la 21 februarie să se sărbătorească Ziua internațională de solidaritate a tineretului și studenților din întreaga lume cu lupta tineretului din colonii.

Un eveniment însemnat, înscris la loc de cinste în mișcarea internațională studențească, l-a constituit Conferința de la Bandung a studenților din țările Asiei și Africii. U.I.S. a salutat și sprijinit această conferință. Proclamînd dreptul popoarelor la autodeterminare, conferința a cerut studenților să militeze activ pentru o strînsă colaborare între studenții din Asia și Africa, între studenții din toate țările lumii. Conferința de la Montevideo a Uniunilor studențești din America Latină a oglindit la rîndul ei participarea tot mai activă a acestora la problemele privind interesele naționale și ale lărgirii colaborării internaționale studențești.

Călătoriile de studii organizate de U.I.S. în țările coloniale, acordarea burselor U.I.S. — se înscriu de asemenea la loc de frunte în bilanțul bogat al activității acestei organizații studențești mondiale.

Studenții romîni au cinstea de a se număra printre fondatorii U.I.S. Bucurîndu-se de tot sprijinul și dragostea din partea partidului și guvernului, studenții din patria noastră au adus o contribuție de preț la munca desfășurată de U.I.S. în cei 10 ani de rodnică activitate.

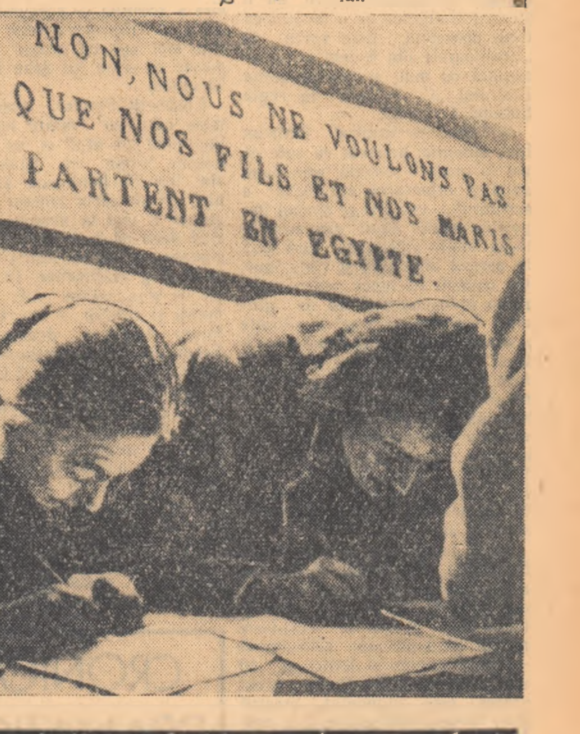
Studenții țării noastre au avut cinstea să găzduiască o serie de manifestări importante ale U.I.S. cum au fost Jocurile Mondiale Universitare de iarnă în 1951, consilii și seminarii ale U.I.S., tabere internaționale etc. La toate manifestările U.I.S. din alte țări, studenții romîni au fost reprezentați, contribuind în mod practic la traducerea în viață a nobilelor țeluri ale acestei organizații internaționale studențești.

Studenții romîni educați în spiritul păcii și prieteniei vor sprijini din toată inima și de aici înainte acțiunile U.I.S. spre lărgirea cooperării internaționale studențești, în folosul cauzei păcii și prieteniei între toate popoarele lumii.

„Scînteia tineretului"

Agresiunea dezlănțuită de Franța și Anglia în Egipt a provocat indignare în rîndurile poporului francez care a inițiat diferite acțiuni de protest. Astfel femeile casnice din Sainte Denis s-au prezentat la primărie și au semnat un protest împotriva agresiunii din Egipt. „Nu, noi nu vrem ca fiii și bărbații noștri să plece în Egipt", au declarat femeile franceze.

În fotografie: un aspect din timpul semnării protestului.

Tribuna experienței înaintate

FIECARE AMĂNUNT ESTE IMPORTANT

Un stol de fete a năvălit pe ușa secției ringuri. La capătul unor mașini s-au oprit. Unele dintre ele s-au răspîndit printre părțile de ring, iar un grup de vreo șapte a rămas la sfat. După un schimb vesel de cuvinte, o fată mică de statură și vioaie le spuse.

— Fetelor, acum la lucru! Mai avem 20 de minute și intrăm în schimb. Pînă atunci, știți, totul să fie gata.

— Cum? întrebă nerăbdătoare una.

— Tu, Lenuțo, aduni mosoarele defecte de pe șpolierele mașinilor 71—72. Ai grijă, controlează dacă sînt cumva fuse defecte.

— Bine. Și Elena Mărgărit porni repejor către locul indicat. Fiecare fată din echipa de levată a aflat ce are de făcut. Apoi responsabila brigăzii, Sanda Jugănaru — căci ea era fata care dăduse indicațiile — porni printre mașini. Aici filatoarele discutau cu cele din schimbul anterior. Vasilica Ionescu întreba de zor pe tovarășa ei:

— Cum merge mașina?

— Bine! — fu răspunsul.

— S-a schimbat firul?

— Nu, e același.

— Atunci într-adevăr, e bine.

La o mașină apropiată sosi Maria Pavel cu brațul plin de bobine. Fata văzuse că n-are material de-ajuns și decît să plece la magazie în timpul lucrului, mai bine se asigură cu bobine dinainte. Jugănaru se opri lîngă mașina la care lucra Dumitra Alexe. Cum o văzu, aceasta începu să-i spună necăjită:

— Iar am găsit mașina necurățată.

— Ce să-i faci? Sînt noi fetele și n-au luat încă seama la toate.

— Dar stai, că asta nu-i totul! Am două curele rupte și patru cilindre stricate — continuă cu glasul plin de obidă Alexe.

— Îl chem pe tovarășul maistru — îi promise Sanda și plecă imediat. Tovarășul Constantin Găinușă repară destul de repede defecțiunile. Alexe își luă locul în primire.

Schimbul plecase. Fetele supravegheau cu atenție mașinile ca să poată interveni imediat unde e nevoie. Atenția mare e la ruperi. S-a rupt un fir. Aparent soluția e simplă: firul e prins la loc. Dar fetele din brigada nr. 5, condusă de Sanda Jugănaru, știu că lucrurile nu-s chiar așa de simple. Pînă nu de mult filatoarea prindea cu o mînă țeava de mijloc și cu cealaltă lega firul. Ce se întîmpla însă? Pe țeavă se făceau cîrceie, iar firul se scămoșa. Fetele au aflat de o nouă metodă. Potrivit principiilor acesteia, se prinde cu mîna stîngă țeava de la bază, unde nu sînt fire, iar cu dreapta se leagă firul. Acum cele mai multe dintre ele lucrează în felul acesta. Ruperea e înlăturată într-un timp scurt, iar țeava nu pățește nimic.

Fetele de la levată au de lucru la o mașină. Scot levata și pun țevile goale. Operația asta își are și ea povestea ei. Cu cîtva timp în urmă, legătura se făcea cu un fir lung, prins pe țeavă în formă de laț. De la primele rotiri se și făcea un cîrcel. Apoi țeava era bobinată bine. La debobinare însă, oamenii aveau mare bătaie de cap. Cînd țeava era pe terminate, firul se încurca. Trebuia cel mai adesea rupt și aruncat. O filatoare din fabrică s-a gîndit la un sistem nou. Cu multă atenție, dar destul de repede, prinde firul fără laț pe țeavă. Firul de legătură e și el mult mai scurt. De asta au aflat și fetele din brigada nr. 5. Și toate folosesc această metodă. Rezultatul nu-i greu de ghicit: nici un căpătîi de fir nu se mai strică.

După ce au scos levata de la o mașină, fetele din echipă se pregătesc pentru alta. Brigadiera le anunță care e gata și ele se și adună în jurul mașinei respective. Pînă la sfîrșitul schimbului trec de vreo 4 ori pe la fiecare mașină.

Jugănaru nu stă locului o clipă. Anunță meșterul, cînd se strică ceva, le ajută pe filatoare să lucreze mai repede, înlătură împreună ruperile. S-a oprit și la mașina unde lucrează Victoria Stoica. Cu ea a avut mult de lucru. Victoria se descurca greu cu noua operație pe care se stabilise s-o facă tot ele. Mai înainte erau echipe speciale care se îndeletniceau cu curățirea mașinilor. Pînă la urmă acestea au fost înlăturate și de curățatul mașinilor se ocupă fetele. Cine poate să îngrijească mai bine ringurile decît filatoarele?

Cînd schimbul s-a sfîrșit, fetele discută despre felul în care au lucrat. Și se bucură împreună atunci cînd lucrurile au mers bine. Hărnicia și felul în care-și organizează munca, atenția deosebită pe care o acordă lucrurilor aparent mărunte, dar foarte importante pentru activitatea lor le-a situat printre muncitoarele fruntașe de la Filatura Romînească de Bumbac din Capitală. Planul e mereu depășit cu 7—8 procente. Despre rebuturi sau deșeuri nici vorbă: firele sînt numai de prima calitate.

I. ȘINCA

Comentarii și polemici • Comentarii și polemici

„NEAMESTECUL" E DOVEDIT

Agențiile de presă anunță că pe lîngă „Europa liberă" s-a format un soi de „cartier general" al bandiților, menit să regrupeze pe fugari, să-i instruiască și să-i folosească din nou împotriva poporului maghiar. Sub oblăduirea autorităților vest-germane ei au ținut o conferință de presă. Aici au declarat fățiș, că unul din conducătorii putchului le-a ordonat să se refugieze și să alcătuiască o „reprezentanță în emigrație". Și cum „Europa liberă" le-a oferit de îndată azil și îndrumare s-au oploșit în acest cuib veninos. Asta pentru a demonstra încă odată cu ce se ocupă amabilii de la München și cît de puțin vinovați au fost în masacrele comise de contrarevoluționari. „Neamestecul" e dovedit.

CÎȘTIG... PĂGUBOS

Pornind la atacarea Egiptului Franța a scontat bineînțeles pe o serie de cîștiguri. Pînă una alta culege pagube. Pentru fiecare zi de intervenție Franța a cheltuit un miliard de franci. (Nu este un secret că sumele acestea uriașe adăugate la bugetul necesar războiului din Algeria și care se ridică la 1.284 miliarde franci sînt luate din impozitele plătite de cetățenii francezi). Aceasta n-ar fi încă nimic, dar pe piață se resimte lipsa petrolului, a cauciucului, ceaiului, zincului și manganului, adică a acelor produse care veneau în mod obișnuit prin Canalul de Suez. În ceea ce privește viitorul, cîștigul Franței este la fel de păgubos. Ea va fi silită să importe bumbac din Statele Unite și nu din Egipt și să cumpere petrol american ceea ce va implica cheltuieli suplimentare.

Mc CARTY REDIVIVUS!

Războinicul senator fascist Mc. Carty nu pierde nici un prilej să-și manifeste „principiile" sale. Înfuriat că manevrele puterilor occidentale cu privire la o intervenție în Ungaria sub masca O.N.U. au fost dejucate, Mc. Carty cere nici mai mult nici mai puțin, ieșirea Statelor Unite din O.N.U. și expulzarea acestui for internațional în întregul său de pe teritoriul american. Nu lipsește decît îndemnul la incendierea sediului de la Lake Succes. În rest, totul după inspirația răposatului Adolf.

A. G.

INVITAȚIE LA ADUCERI AMINTE...

Exista pe vremuri un caporal. Avea o mustață bogată, părul îi cădea pe frunte și obișnuia să amenințe. Amenințările unui caporal pot să-i sperie doar pe recruți. Dar caporalul a devenit „fuhrer". Atunci spera că amenințările lui vor speria o lume întreagă. Cuvîntul lui n-a fost crezut. Înfuriat, a jurat că va șterge de pe fața pămîntului Uniunea Sovietică. A jurat iar după cîțiva ani, într-un adăpost subteran din Berlinul în ruine, a înghițit șoricioaică.

Caporalul-fuhrer a dispărut. Au rămas urmașii lui, spiritul lui (cei de la Bonn sînt niște discipoli credincioși). Iată că în anul de față, un ministru vest-german, pe nume Strauss, îl copiază pe Hitler afirmînd într-un discurs rostit în Bavaria că „forțele unite ale aliaților noștri sînt suficiente pentru a șterge Uniunea Sovietică de pe harta geografică".

Nu știu dacă Strauss e caporal sau a rămas soldat. Nu știu dacă preferă șoricioaică sau stricnină. Cert este, însă, că dacă va persevera pe drumul apucat — ca să ne exprimăm lipsit de eleganță — va trebui să se gîndească serios la soarta lui Hitler. Și pentrucă Strauss a declarat că vorbește în numele guvernului Adenauer și cu asentimentul organelor N.A.T.O., invitația la o profundă reflecție trebuie adresată pe o scară mai largă.

Gîndiți-vă, domnilor, că a fost cîndva un caporal...

E. O.

Nu vorbe, ci fapte

HUNEDOARA (de la corespondentul nostru Vasile Tincu).

De cîteva zile tînărul Aurel Stanciu nu mai are astîmpăr. Citește prin ziare că alți tineri muncitori răspund chemării tineretului de la „Progresul"-Brăila iar în combinatul lor nu se face nimic în acest sens.

S-a ținut o ședință acum trei săptămîni. Toți au proclamat sus și tare: „tovarăși, să facem economii!". Dar angajamentele au rămas în procesul verbal, iar actul său a rămas în sertarul comitetului U.T.M. Deci practic nu s-a făcut nimic.

Membrii comitetului U.T.M. se încurcă în discutarea unor măsuri tehnico-organizatorice care nu se mai stabilesc.

Aurel îl întîlnește pe tînărul maistru Valer Lăbuneț.

— Ce facem tovarășe Lăbuneț? Mai mare rușinea!

— Știi ce, îi spune tînărul maistru, trebuie să pornim noi, oțelăria. După noi s-or lua și ceilalți. Și nu numai așa în vorbă, ci practic. Noi putem face economii mari printr-o mai bună organizare a muncii. Uite ca exemplu putem micșora procentul adausurilor de rebut și reduce risipa de oțel ce se face zilnic de către turnători.

De altfel noi am economisit 2.657 tone oțel pe care nimeni nu le contabilizează. O să întocmim o evidență extracontabilă.

Au ținut o scurtă consfătuire cu șefii de brigăzi, apoi cu tinerii din schimb.

Toate brigăzile de tineret s-au arătat entuziasmate de această acțiune care de fapt trebuie să cuprindă întregul tineret din combinat. Au calculat, au socotit și pînă la urmă au stabilit: brigăzile de tineret ale secției oțelărie s-au angajat ca pînă la 30 Decembrie să facă economii care să fie echivalente cu prețul de cost a 2.000 tone laminate. *Tinerii Aurel Stanciu, Alexandru Dringă, Iulian Ispas și toți ceilalți sînt hotărîți să îndeplinească și să depășească acest angajament.*

„SFADĂ" ÎN FAMILIE

Cu toate că cerul fusese toată ziua înnorat, abia spre seară a reînceput ploaia, însoțită de astă dată de rafale puternice de vînt. Speranța că după lăsarea lucrului voi putea discuta cu tinerii îmi fu încurcată tocmai de această nouă situație. Trecînd peste obiceiul lor, tinerii colectiviști din Palazu Mare, regiunea Constanța, nu se mai adunară la sediu, ci, uzi și zgribuliți de frig, se răspîndiră spre casele lor. Secretarul organizației U.T.M., brigadierul brigăzii a doua de cîmp Anton Tincu, intrînd în biroul președintelui mormăi un „bună seara" și se așeză pe un scaun, lîngă fereastră. În birou nu era, în afară de mine, decît președintele, astfel că acesta din urmă își permise să fie familiar cu propriul său fiu.

— Ce oftezi așa, măi taică? Ei lasă, nu te mai prăpădi cu firea. Așa sîntem noi, țăranii, de cînd e lumea, trebuie să le înfruntăm pe toate.

— În primul rînd, tată, noi nu mai sîntem țăranii ăia despre care vorbești dumneata; și s-ar cădea să nu stăm la cheremul naturii.

Bătrînul, calm și îngăduitor pînă atunci, se aprinse de data asta și, sculîndu-se de la masă, veni lîngă băiat.

— Ei, uite că o văzui și pe asta. Oul dă lecții găinii. Și, punîndu-i mîna pe umăr, i se uită drept în față. Tu, băiete, ar trebui să nu uiți că în afară de tată — cred că nu tăgăduiești că-ți sînt — am fost ales să vă conduc și deci, sub căciulă nu port un bostan.

— Bine tată, dar...

— Nici un bine. Că nu e tocmai bine, asta o să văd și singur, dar ce vrei să facem, să scoatem oamenilor sufletul? Știu, mă doare și pe mine. Mai avem de însămînțat o sută și ceva de hectare cu grîu, dar pe tîmplele mele albe, sînt gata să afirm că asta nu-i încă o nenorocire.

— Tinerii, tată, însă...

— Ce, tot nu ești mulțumit de ei?

— Da, dar noi, în Kazahstan...

— Știu, știu ce-ați făcut în Kazahstan. Ei, află că dacă n-am spus-o pînă acum, ți-o spun acum. Ne-am mîndrit și noi.

— Ei, lasă nu ne mai lăuda.

— Va să zică vrei să mă faci mincinos. Bătrînul se înfurie din nou, măsură cu pasul de cîteva ori încăperea, apoi se înfundă în scaunul de la birou. Și, luîndu-mă drept arbitru nepărtinitor, îmi se adresă:

— Uite, tot voiai dumneata să afli cîte ceva despre tinerii noștri. Trage scaunul aproape și să facem o socoteală.

Îmi trăsei scaunul lîngă masă, iar bătrînul, negăsind probabil ceea ce căuta prin sertare, mi se adresă din nou:

— N-ai niște hîrtie?

— Am, și mi-am scos carnetelul.

— Ia să notezi dumneata. Dumnealui, fecioru-miu, e supărat că nu am terminat încă însămînțările.

Și, profitînd de o clipă cînd băiatul se uita pe fereastră, îmi șopti la ureche:

— Are dreptate, am cam încurcat-o. Așa, va să zică cu însămînțările. Noi am semănat pînă acum 260 de hectare cu grîu și 20 cu orz; mai rămîn 100 de hectare cu grîu.

— Și cu asta ne fălim. Halal de așa gospodărie fruntașă

— Tu, băiete, să taci, de nu, dragă tovarășe brigadier, președintele te poftește afară.

Apoi senin își reluă povestirea:

— Cele 200 hectare însămînțate cu grîu, conform asolamentului le-am pus după leguminoase. Pîrdalnicele astea de 100 de hectare trebuie să le însămînțăm după porumb. Porumbul, ori ce-ar spune specialiștii de prin birouri, nu am putut să-l culegem mai de vreme, era încă în lapte. Cînd a fost bun de cules — am cules, nu ne-am jucat, am aplicat o metodă nouă.

— Acum te-ai apucat să te lauzi cu inițiativa noastră. Uf, ce bătrîn!

— Știu, nesuferitule. Inițiativa aparține într-adevăr tinerilor, dar ca președinte am dreptul să mă laud și eu cu ea, că doar în gospodăria asta lucrați, și eu v-am susținut în adunarea generală

— Să vezi tovarășe — începu să-mi explice bătrînul, nemailuîndu-l în seamă pe fiu — tinerii noștri; le-a venit lor ideea să dăm fiecărui culegător o suprafață fixă de cules, ca să se poată vedea cine culege mai repede. Au discutat întîi între ei, apoi au venit la conducere și noi am pus propunerea lor în adunarea generală. Unii, ce-i drept, mai ales dintre bătrîni, s-au codit, dar majoritatea oamenilor au primit-o cu brațele deschise. Am hotărît așa dar să dăm cîte un hectar și jumătate de cules fiecărui om. Dreptatea s-a arătat a fi de partea tinerilor. În mai puțin de 20 de zile au fost complect culese 215 hectare cu porumb. Dar nu numai atît. Tinerii au fost fruntea. Utemistele Cornelia și Elisabeta Pitu, Ion Pătrașcu din brigada a treia de cîmp...

Notîndu-mi în carnet numele înșirate de președinte, zării pe fața încruntată a secretarului fluturînd pentru o clipă un zîmbet. Nu știu cum se făcu, că-l observă și bătrînul.

— Rîzi, ai? ștrengarule... Ei, de, și ce dacă ești fiul meu, dacă

I. ȘERBU

(Continuare în pag. 3-a)

PRIN CĂMINELE ȘI CANTINELE STUDENȚEȘTI

Raid

În dorința de a cunoaște felul cum sînt administrate cantinele și căminele studențești, un grup de redactori și corespondenți ai ziarului nostru au efectuat un raid-anchetă prin cîteva cămine și cantine studențești.

Iată unele concluzii:

Cămin modern

Pe strada „Petöfi Sandor" din Cluj se află noul cămin studențesc al Universității „Victor Babeș". Din punct de vedere arhitectonic, construcția căminului este deosebit de simplă. Ceea ce merită relevat este însă faptul că celor aproape 300 de studenți, locatari ai noului cămin, le sînt oferite condiții de viață dintre cele mai bune. Iată cîteva detalii: subsolul este rezervat instalațiilor moderne de încălzire centrală, spălătorie și uscătorie. Cele 14 apartamente ale parterului sînt ocupate de studenții familiști. Etajele I, II și III sînt rezervate celorlalți studenți. Fiecare dintre etaje, precum și parterul, dispune de cîte o baie cu dușuri și două săli de lectură. Căminul are de asemenea o infirmerie, călcătorie, atelier de reparat lenjerie. În curînd căminul va fi radioficat

PRIN NOILE CAMERE

Sîntem la primul etaj. Pe coridorul spațios de o parte și de alta se înșiră camerele 71..., 72... La camera 73 batem la ușă.

Însoțiți de tovarășa Kovacs — administratoarea căminului — intrăm înăuntru. Facem cunoștință cu noii locatari: Maurer Ioan... Petrilă Vasile... Nuțiu Remus și Truță Eugen.

— Prieteni? întrebăm noi.

— Mai mult decît atît, colegi de an — vine răspunsul. Și urmează precizarea: anul IV chimie.

Privim camera. Pe una dintre cele două mese, alături de cursuri de chimie se află o eprubetă și un balon. În rest: patru paturi, două dulapuri, tot atîtea mese, 4 scaune, două noptiere, iar (după cum ne-a destăinuit tovarășa Kovacs) peste cîteva zile încă două. Pe jos parchet.

— Sîntem în plină organizare gospodărească — ne spune rîzînd tovarășul Nuțiu.

Ne-am despărțit de locatarii camerei 73 lăsîndu-i să-și aranjeze camera după gustul lor și am pășit apoi spre alte camere.

FAMILIȘTII

Administrația noului cămin a fost prevăzătoare. După cum prea bine se știe, există și familii studențești. Așa că toate camerele de la parter au fost rezervate familiilor. Intrăm într-o astfel de cameră.

— Aici locuiește familia Zelenciuc — ne spune tovarășa Kovacs. La intrarea noastră, tovarășul Zelenciuc, student în anul II al Facultății de științe juridice a Universității „Victor Babeș" și-a întrerupt lucrul.

— Făceam conspecte la cursul „Dreptul de stat". Pregătim de pe acum examenul — ne explică el. Soția, studentă în anul II a Facultății de geografie-naturale a Universității „Bolyai", a pus de-o parte lucrul. Pînă atunci croșeta. Discutînd, am aflat că Zelenciuc, fost ceferist, și-a cunoscut soția

(Continuare în pag. 3-a)

Noul cămin studențesc din Cluj

Succesul minerilor din Valea Jiului

După ce au încheiat luna octombrie cu o depășire a planului de 18.168 tone de cărbune, minerii din Valea Jiului și-au sporit eforturile pentru a asigura economiei naționale cantități sporite de cărbune. Ca rezultat, în prima jumătate a lunii în curs planul pe întreg bazinul a fost depășit cu 1,4 la sută.

În fruntea întrecerii dintre exploatările Văii Jiului se află minerii de la Vulcan și Lonea care, organizîndu-și mai bine munca, au realizat planul la cărbune în proporție de 110 și respectiv 107 la sută. De asemenea minerii de la Lupeni au extras peste plan cu 5,3 la sută mai mult cărbune cocsificabil. Aici o importantă realizare a obținut colectivul sectorului 5 care în ziua de 14 noiembrie a îndeplinit planul la extracția cărbunelui pe anul 1956. Brigăzile conduse de minerii Ion Rădoi și Emeric Csiky de la Vulcan, Kopetin Geza și Petru Deak de la Lonea, Ioan Dobay, Avram Doțiu și altele de la Lupeni care au obținut cele mai mari realizări dețin de asemenea întîietatea în întrecerea dintre brigăzile de mineri. (Agerpres)

La Tg.-Mureș - un nou ansamblu de stat de cîntece și jocuri

Alături de celelalte mari formații artistice din țara noastră: Ansamblurile de cîntece și dansuri ale C.C.S., M.F.A., M.A.I. etc., peste puțin timp își va începe activitatea la Tg. Mureș noul Ansamblu de stat de cîntece și jocuri din Regiunea Autonomă Maghiară.

Recenta Hotărîre a Consiliului de Miniștri privind instituirea acestui ansamblu de stat a fost primită cu deosebită bucurie de către populația maghiară de pe cuprinsul țării noastre. Desfășurarea activității ansamblului, care se va face sub îndrumarea și cu sprijinul comitetului executiv al sfatului popular al Regiunii Autonome Maghiare, va avea ca prim obiectiv păstrarea și valorificarea bogăției folclorului maghiar, a cîntecelor și dansurilor tradiționale ale populației maghiare din țara noastră. Cu începere de la 25 noiembrie se va deschide un concurs pentru ocuparea locurilor la diferitele compartimente artistice ale ansamblului: cor, soliști, dansuri, orchestră populară. Cele mai de valoare cadre artistice provenind din rîndurile minorităților naționale maghiare din orașele și satele țării noastre vor alcătui un colectiv de peste 100 de persoane,

LITERATURĂ-ARTĂ

„Vrăjitoarele din Salem" pe scena Teatrului „C. Nottara"

Elena Negreanu

Prietenul scenei noastre, scriitorul american de prestigiu mondial, Arthur Miller, este din nou prezent în teatrul nostru, cu o lucrare dramatică de o factură cu totul deosebită. Este vorba de „Vrăjitoarele din Salem", reprezentată cu mult succes pe scena Teatrului „C. Nottara" în regia Soranei Coroamă.

Subiectul — inspirat dintr-un fapt autentic, petrecut cu sute de ani în urmă — capătă, prin pana abilă şi orientarea curajoasă a scriitorului, valoare de simbol împotriva acelor fapte din actualitatea vieţii americane, care pun în pericol libertatea şi viaţa multor oameni în luptă pentru apărarea independenţei lor de gîndire. Incîlcita şi tragica situaţie a acelor oameni simpli americani, traşi la răspundere şi trimişi în faţa judecăţilor celor mai inumane pentru îndrăzneala de a-şi fi ales un drum al lor de gîndire, care nu corespunde îngustimii de interese a cercurilor guvernamentale, i-au sugerat lui Arthur Miller, folosirea în mod creator a întîmplării de acum aproape trei sute de ani.

Mica comunitate protestantă a Salemului, din statul Massachusetts, compusă în majoritatea ei din fermieri, era în anul 1692 în focul unui proces de vrăjitorie născut dintr-un fapt neînsemnat — şocul nervos al fetiţei de 10 ani a reverendului Parris. Acest proces este alimentat, crescut pînă la proporţii uriaşe, prin contribuţia apelor otrăvite ale misticismului, dogmatismului religios, superstiţiilor, îmbinate cu acte cinice de răzbunare, cu acte de slugărnicie ale micilor funcţionari, cu odioase interese de îmbogăţire şi mai ales cu singeroasa poftă a judecătorilor, a viceguvernatorului de a-şi menţine autoritatea prin teroare.

Nodul gordian al dramei sufocă şi sacrifică zeci de vieţi paşnice şi curate. El este întreţinut cu diabolică abilitate de reverendul Parris, fost negustor, care-şi schimbă negustoria pe îndeletnicirea cu mult mai rentabilă de pastor al sufletelor omeneşti; de rapacele fermier Thomas Putram şi inculta şi înrăita soţie a acestuia; de „neputinciosul slujitor al Domnului", cum i se spune în piesă reverendului Hale, care vine să ajute la lămurirea teribilei situaţii cu cărţi şi hrisoave, şi care numai în faţa pericolului de răscoală a locuitorilor Salemului — intervine mai energic pentru oprirea execuţiilor.

Determinantă în marea dramă este vanitatea şi despotica judecată a viceguvernatorului Danforth, care mai bine condamnă încă 90 de persoane la spînzurătoare, decît să recunoască greşeala tribunalului de a fi spînzurat de pomană 14 oameni. Apoi, ca o amară ironie la adresa neputinţei morale şi spirituale a acestei lumi ultrabigote, scriitorul aduce în primul plan al întregii manevre a preţioasei vrăjitorii, micul animal stăpînit de instincte, Abigail Williams. Fată de şaptesprezece ani, şireată şi prefăcută ca unchiul său, reverendul Parris, Abigail — în dorinţa de a şi-l apropia pe John Proctor prin care a cunoscut pentru prima oară dragostea într-un moment de rătăcire a acestuia — speculează credinţa în vrăjitorii a celor enumeraţi mai sus cu scopul de a o pierde pe soţia lui John Proctor, Elisabeth.

Elisabeth Proctor, această femeie care nu minte niciodată, împreună cu soţul ei, cu bătrîna Rebeca Nurse, cu Giles Corey sînt figurile luminoase ale parohiei, cei ale căror procese de conştiinţă îi duc la moarte mai curînd decît să facă declaraţii mincinoase despre existenţa necuratului şi a vrăjitorilor. In numele lor — şi a atîtor alţi oameni drepţi şi cinstiţi — acuză Arthur Miller teroarea dezlănţuită în Salem cu atîtea corespondenţe în actualitatea vieţii din S.U.A.

Spectacolul teatrului „C. Nottara", sub direcţia de scenă a Soranei Coroamă, a căutat să ţină pasul cu complexitatea şi originalitatea materialului dramatic pe care l-a slujit. Şi a reuşit. Pentru publicul spectator e mare bucuria de a asista la forme noi de tratare scenică, la îndrăzneală regizorală, care, chiar dacă nu realizează peste tot o armonie absolută a spectacolului, demonstrează însă un spirit cercetător, pasionat de a spune ce s-a mai spus (totul s-a mai spus în lume!) dar altfel de cum s-a mai spus.

CRONICA DRAMATICĂ

Sorana Coroamă a dat curaj actorilor, în mare parte tineri, de a se desfăşura, de a-şi cunoaşte cu acest prilej adîncimile sufleteşti, temperamentul, şi a le folosi în slujba rolului, chiar dacă pe alocurea dozajul între gîndire şi temperament, între potenţe sufleteşti proprii şi situaţiile scenice, nu a fost cel mai just.

Tineri actori cunoscuţi prin alte realizări recente, ca Natalia Arsenie, Ica Molin, Jean Lorin, au cîştigat un nou contur al profilului lor artistic. Mai ales Natalia Arsenie Macri, după izbînda în rolul „Norei" lui Ibsen, desfăşoară acum în rolul lui Abigail Williams o impresionantă capacitate de construcţie, o gamă foarte bogată, pusă în valoare cu inteligenţă, temperament scenic şi o foarte frumoasă plastică. Pe alocurea există unele stridenţe (în actul III). Alteori, actriţa împrumută personajului o prea mare spiritualitate, ceea ce contrazice oarecum instinctualitatea, primitivismul învăpăiat de condiţiile unei feminităţi născînde ale lui Abigail Williams. Cu aceste rezerve, Natalia Arsenie Macri mi-a dat certitudinea că mă aflu în faţa unei foarte bune actriţe a noastre.

Actori cu mai mică experienţă scenică, ca Ica Molin, Irina Dall, Tatiana Popa, Neofita Pătraşcu şi Ştefania Georgescu, au dat un veritabil examen de maturitate cu rolurile grele interpretate în acest spectacol. Chipul expresiv şi profunzimea umană a Tatianei Popa au întregit armonios personajul Mary-ei Waren, fetiţa curată şi naivă, în lupta disperată între pericolul morţii şi conştiinţa ei încă neîntinată. Salutăm cu bucurie curajul regiei de a fi încredinţat rolul greu al D-nei Putram unei actriţe tinere, încă neverificată scenic, Neofita Pătraşcu, care a demonstrat o mare seriozitate în înţelegerea răspunderii ce-i revenea şi o certă valoare scenică.

Colectivul armonios care a realizat spectacolul, cu toate situaţiile antagonice ce se degajă din piesă între diferitele personaje, mi-a dat imaginea luminoasă a unei familii actoriceşti sudate, bine consolidate pe un crez artistic comun, în care tinerii nominiţi mai sus sînt legaţi de grupul maturilor în frunte cu Ion Gheorghiu, Ana Barcan, Ionescu Gion, Dinu Ianculescu, Arcadie Donos şi Andrei Codarcea, şi se complectează inevitabil cu admirabilii Leontina Ioanid şi Neamţu Ottonel. Pentru cei ce urmăresc repertoriul Teatrului „C. Nottara" de la înfiinţare, creaţiile artistice ale Leontinei Ioanid şi Neamţu Ottonel nu mai sînt o surpriză, deşi de fiecare dată atrag atenţia prin prospeţimea şi pasiunea neobosită cu care slujesc scena. Ei ard pe scenă la flacăra unui talent autentic, aureolat de o mare, rară, nemaiîntîlnită modestie.

Rolul reverendului John Hale a solicitat actorului Ion Gheorghiu date artistice care ne-au dezvăluit noi faţete ale talentului său. Graţie, candoare, bunătate neputincioasă, amestecată cu fals umanitarism, o laşitate ce se luptă la rîndul ei cu un anume simţ de răspundere faţă de oameni, au căpătat sub conduita aparent rectilinie a interpretului, valoarea lor complexă, pe alocurea însă nu îndeajuns duse pînă la capăt.

Rolul Elisabethei Proctor, femeie simplă, cu simţ moral dezvoltat, puţin inhibată în problemele căsniciei, a căpătat în interpretarea Anei Barcan întreaga suculenţă a personajului. Demnă, devotată, eroică (uneori eroismul a fost totuşi puţin exagerat), Elisabeth Proctor a fost slujită cu arsenalul bogat de calităţi scenice ale Anei Barcan.

Ionescu Gion în rolul viceguvernatorului Danforth se află cu perseverenţă şi vădită calitate artistică pe treptele de sus ale unei frumoase cariere scenice, iar Andrei Codarcea, care s-a luptat cu un rol ce depăşeşte prin complexitate şi forţă posibilităţile unui interpret totuşi tînăr, a reuşit frumoase momente de simplitate şi puternică concentrare. Dacă cronicile au vreun efect asupra interpreţilor, atunci mă alătur celor ce l-au reproşat o dicţie încă nesatisfăcătoare, care poate şi trebuie să fie remediată în favoarea unei creşteri artistice îmbucurătoare.

Enumerarea atîtor interesante realizări actoriceşti la care se adaugă aprecierea noastră maximă pentru fineţea şi sugestivitatea rezolvărilor plastice datorate lui Tony Gheorghiu, complectează laudele care îi revin regiei pentru a-şi fi ales cu discernămînt artistic şi curaj creator elementele cele mai potrivite pentru realizarea unui spectacol pe merit căutat de spectator.

Pictorul Corneliu Baba la cincizeci de ani

Petru Comarnescu

Pictorul Corneliu Baba, împlineşte cincizeci de ani şi, deşi are o bogată biografie, sîntem siguri că perioada marilor sale creaţii abia a început. Scara vieţii şi a creaţiei sale urcă de acum încolo mai hotărît şi cu ampleie perspective ce i le îngăduie experienţa adunată, încercările şi realizările artistice, condiţiile de creaţie ce-i sînt asigurate.

De obîrşie bănăţeană, născut la Craiova, urmînd Şcoala de Arte Frumoase la Iaşi şi Literele şi filozofia la Bucureşti, apoi profesor la belle-artele ieşene şi stabilindu-se după ultimul război la Bucureşti — Corneliu Baba a avut putinţa de a cunoaşte atîtea părţi ale ţării, atîtea medii de muncă şi artă, încît şi experienţa adunată, şi arta sa dospesc de cunoaştere reală şi mărturisesc un adînc contact cu oamenii. Aceasta explică în parte adînca pătrundere psihologică a portretistului şi autorului de viguroase compoziţii sociale, forţa cu care individualizează el un mediu sau un personaj, găsind detaliile semnificative şi trăsăturile specifice.

Incă de prin 1943, a început să se afirme ca un viguros pictor realist, odată cu prezentarea compoziţiei Intoarcerea de la cîmp, *în care şi chipurile, şi atitudinile ţăranilor, ce se întorceau de la sapă, mărturiseau o profundă cunoaştere a grelelor condiţii în care se lucra pe atunci, sugerînd atmosfera de împilare şi lipsuri a satelor.*

De la această compoziţie şi pînă la Odihnă pe cîmp, *prezentată acum un an, pictorul şi-a dobîndit o măiestrie ce se vădeşte în adîncirea psihologiei personajelor, în viguroasa lor conturare într-adevăr de o mare plasticitate, dobîndită printr-un desen sigur şi printr-o valoraţie, care porneşte dintr-un adînc dramatism. In compoziţia inspirată de tragicele evenimente ale anului 1907, „Odihnă pe cîmp" — ţăranca îngîndurată şi revoltată, care îşi veghiază copilul şi soţul, sleit după lupta de peste zi, cînd el şi cu alţi răsculaţi au pornit să-şi cucerească drepturile nesocotite de conducători, exprimă starea unei întregi lumi împilată şi batjocorită, iar figura ei, atît de vie şi iscusit individualizată, se ridică la tipic.*

Dramatismul acesta îl găsim şi în alte compoziţii ale lui Corneliu Baba şi nu mai puţin grăitoare sînt desenele cu adevărat realiste ilustrînd personajele şi episoadele romanului Mitrea Cocor.

Remarcabil este la acest maestru al picturii noastre faptul că, atît în compoziţii cît şi în portrete, el se exprimă totdeauna plastic, adică foloseşte un desen viu şi grăitor, un colorit viguros şi sugestiv, o pastă densă şi suculentă, astfel că imaginile sale atrag deopotrivă prin semnificaţiile adînc umane cît şi prin armoniile lor picturale. Folosind cu iscusinţă, clar-obscurul, adică îmbinarea şi contrastul dintre lumini şi umbre, şi dînd tonurilor de culoare diferite intensităţi, el pune aceste procedee în slujba sensului sufletesc al lucrărilor şi de aici forţa sau dramatismul pînzelor sale, adîncirea psihologică, darul de a construi într-adevăr plastic. Lumina şi umbrele, tonurile mai deschise sau mai închise ale culorilor întrebuinţate nu sînt aduse pentru efecte exterioare, nu înfrumuseţează în mod gratuit, ci purced din cerinţele temelor, din atmosfera pe care o trăieşte artistul şi năzuieşte a o oglindi. In felul acesta, Baba a descoperit taina marilor maeştri clasici, ale căror imagini au pornit totdeauna din adîncul realităţilor cu care artistul se contopea.

In portretele maestrului Mihail Sadoveanu, al Luciei Sturdza-Bulandra în rolul Vassei Jeleznova, în acela mai recent al muzicianului George Enescu, portret pe care se pare că pictorul îl va relua, ca şi în atîtea alte portrete, Baba ştie să surprindă trăsăturile, gesturile, atitudinile cele mai caracterizatoare şi de aici forţa expresivă a portretelor, construite însă totdeauna plastic. Dacă la maestrul Sadoveanu a surprins trăsăturile permanente, psihologia caracteristică, dîndu-ne un portret-sinteză — în cazul lui Enescu, înfăţişat la sfîrşitul vieţii şi copleşit de boală, pictorul nu s-a mai ridicat la tipic, la imaginea-sinteză a muzicianului şi de aici impresiile neplăcute şi discuţiile stîrnite în jurul portretului, în care erau totuşi eminente calităţi plastice, dar, de data aceasta, nu şi esenţa unei personalităţi, cum năzuise pictorul.

Toate aceste reuşite ne arată că maestrul Corneliu Baba se află în tumultul marii creaţii şi că avem de aşteptat o seamă de lucrări, prin care se va depăşi şi mai mult pe căile marelui realism, care duce la realizări plastice — portrete sau compoziţii sociale — de prelung răsunet.

Ştefan Iureş

Cîntecul nopţii de strajă

Să nu adormi în postul tău
Cînd fără vuiet, fără larmă,
O umbră- vine să te-adoarmă.
Să nu adormi!

Să nu adormi la glasul cald
Ce aminteşte de sirene,
Şi-atunci cînd lin îţi suflă-n gene
Să nu adormi!

Să nu adormi cînd jură blînd
Că-ţi poartă dragoste fierbinte.
Oricît încearcă să te-alinte
Să nu adormi!

Să nu adormi îngăduind
Să te petreacă după umeri
In timp ce mii de aştri numeri...
Să nu adormi!

Să nu adormi, înduioşat,
Cînd rupe dintr-un pom o frunză
Doinind prelung, să te pătrunză.
Să nu adormi!

Să nu adormi cînd eşti deplins
Că n-ai tot ce rîvneşti pe masă,
Că truda-i grea şi că te-apasă.
Să nu adormi!

Să nu adormi cînd cere foc
S-aprindă, paşnică, ţigara,
Nici cînd suspină: „Doamne, ţara"..
Să nu adormi!

Să nu adormi cînd vrea, drăguţ,
Să ţină-n locul tău cea armă.

Să ştii de ce vrea să te-adoarmă.
Să nu adormi!

Să nu adormi. Nu-i umbră doar,
In norii fanteziei nu stă.
Privindu-i bine fruntea-ngustă
Să nu adormi!

Să nu adormi, căci jură strîmb.
Trăieşte numai pentru ură,
Şi ura pune-n glas căldură.
Să nu adormi!

Să nu adormi sub cer spuzit.
Duşmanul jinduie slăbatec
Să stingă steaua de jăratec.
Să nu adormi!

Să nu adormi, el vrea s-atîrni
De-acelaşi arbore din care
A rupt o frunză doinitoare.
Să nu adormi!

Să nu adormi, să nu îl laşi
Să-ţi ia şi pîinea şi cuţitul.
Tu — greului i-aduci sfîrşitul.
Să nu adormi!

Să nu adormi, să nu îl laşi
Pămîntul patriei să ardă.
Cum pentru tine faci de gardă,
Să nu adormi!

Fă-ţi rondul! Calm, sub paşi enormi,
Striveşte hidele jivine.
O zi de aur, iată, vine...
Dar pînă-n zori, să nu adormi!

Teatrul de Operă şi Balet al R.P.R. a prezentat vineri seara cea dintîi premieră din actuala stagiune, baletul „Suflete de viteji" de Hilda Jerea, laureată a Premiului de Stat.

Conducerea muzicală a spectacolului este încredinţată dirijorului Sergiu Comissiona, laureat al Concursului internaţional de la Besançon, iar regia şi coreografia aparţin lui Vasile Marcu. Decorurile şi costumele sînt semnate de Ofelia Tutoveanu şi Paula Brîncoveanu.

In fotografie: *O scenă din spectacol.*

Rusalin Mureşanu

Duşmanilor

Vă ştim, în urma voastră ruini şi lacrimi zac,
V-am încrustat în minte adînc cu-acizii urii
Alăturea de scrumul şi bezna unui veac
Precum pe nişte monştri vremelnici ai naturii.

In van întindeţi mîna — răspunsul nostru-l ştiţi!
Incolăcirăţi lanţul spre a nu-l vedea, fireşte.
Cînd mîna o întindeţi spre noi să ne momiţi
Ascunsul lanţ cu zornet vă curge printre deşte.

Prea vă cunoaştem jocul şi lumea voastră-o ştim.
Aţi stors sudori şi sînge din noi, şi-acum, deodată,
Un fel de libertate ne-ntindeţi pe chilim.
Dar noi avem o alta: pe cea adevărată.

Şi libertatea asta în sînge o purtăm
Căci pentru ea vărsat-am al sîngelui tezaur.
Această libertate e-n ţărna ce-o arăm,
In soare, şi în aer, şi-n grînele de aur.

Furată libertatea şi pusă în lanţ o vreţi?
Intindeţi dară mîna spre sîngele ce strigă.
Şi-n soare-i libertatea! Furaţi-o, dar vedeţi
Această libertate, cumva, să nu vă frigă!

Ca monştrii preistorici, definitiv sub ploi
De soare o să piară urîta-vă cohortă,
In pragul erei noastre puternice şi noi
Ce nu vă mai prieşte şi nu vă mai suportă!

Patria

Patrie, mamă bună, patria mea,
Fiecare gînd al meu se întoarce spre tine.
Pădurile şi cîmpiile tale
S-au născut pentru mine.

Odată m-am depărtat de tine numai cu gîndul,
Şi ca-ntr-un cerc m-au înconjurat Carpaţii.
Pădurile tale mi-au făcut semn cu degete uriaşe
Şi holdele m-au tras de mînă, ca fraţii.

Inima-mi simplă nu se poate desface
Din ţărna ta care leagănă grîul, porumbul.
Paşii mei pe meleaguri străine
I-aş simţi grei cum e plumbul.

Eu aş muri dacă m-aş rupe din tine.
Şi aş muri pentru tine, patria mea!
Viaţa mea e în mîinile tale,
Tu mi-ai dăruit-o, ţie ţi-o voi da.

„Cine-i stăpîn peste păduri?"*)

Intr-o gară a Moscovei coborî din tren o fetişcană. O cheamă Polia Vihrova şi în ziua aceasta de la sfîrşitul lui iunie împlineşte optsprezece ani. Vine dintr-un orăşel pierdut în mijlocul întinselor păduri din partea de nord-vest a Rusiei şi vrea cu tot dinadinsul să înveţe. Mai exact: planurile îi ajung tocmai bine pentru „o sută-două de ani". Nu ştie încă la ce facultate îşi va da examenul de admitere. Probabil la arhitectură. In schimb, are cîteva convingeri. Credinţa că „soartă nu există", ci numai „voinţă de fier şi necesitate", intră, ce-i drept, într-un tulburător conflict cu o condamnabilă slăbiciune pentru îngheţata, cireşi timpurii şi nuci tăvălite în zahăr. Totuşi ziua aceasta strălucitoare de iunie, cînd marele oraş îi umple sufletul, nu e de loc prielnică proceselor de conştiinţă. Pînă şi pantofii scîlciaţi pier din memorie în faţa bunăvoinţei cu care parcă o întîmpină moscoviţii. Polia îşi trimite singură pe noua ei adresă o telegramă de felicitare şi cheltuieşte pe nimicuri, în jumătate de oră, o parte fabuloasă din capitalul de cincizeci de ruble cu care plecase de acasă. Sărbătoarea e adumbrită o singură dată, în faţa uşii tatălui ei, pe care nu-l mai văzuse de doisprezece ani şi pe care aproape nu-l cunoaşte (părinţii trăiau de mult despărţiţi iar pe Polia o crescuse mama). Cine-i omul acesta pe care soarta — tot ea — i l-a hărăzit drept tată? Bănuielile ei, îngrozitoarele ei bănuieli pentru care are pricini temeinice, se vor adeveri oare?

Norul care întunecă o clipă sărbătoarea primei zile la Moscova trece repede. La urma urmei, o singură dată în viaţă împlineşti optsprezece ani! La căderea nopţii, înainte de a adormi, pe Polia o preocupă mai degrabă băieţandrul obraznic care o ajutase în gară să-şi transporte bagajele, bocceluţele şi pacheţelele. Mîine, poimîine, în şirul nesfîrşit de zile care aveau să urmeze, rămînea destul timp pentru toate: şi pentru alegerea definitivă a facultăţii, şi pentru dezlegarea chinuitoarelor întrebări despre tatăl ei, şi pentru satisfacţia unei eventuale pedepsiri a băieţandrului. Polia adoarme. Dar noaptea aceasta nu este o noapte obişnuită. Sîntem la sfîrşitul acelui iunie cînd „avioanele fasciste aruncară cele dintîi bombe asupra oraşelor sovietice cufundate în somn." Polia Vihrova sosise la Moscova în preziua celui de al doilea război mondial.

★

Primul capitol al noului roman al lui Leonid Leonov nu pare decît să arunce o punte spre evenimentele de-a lungul cărora scriitorul îl va conduce pe cititor, captivîndu-l. Abia mai tîrziu, cînd poţi privi în urmă întreaga desfăşurare epică a romanului îţi dai seama că temele lui majore au răsunat discret, dar pregnant, învăluitor, încă de aici, din aceste pagini, uneori şăgalnice alteori exuberante, ale întîlnirii Poliei Vihrova cu oraşul care-i întruchipează visele.

Ce anume determină impresia aceasta de subtilă continuitate, de dezvoltare aproape muzicală, simfonică, a temelor cărţii? Parfumul buchetului de flori din pădurea Pustoşei pe care Polia l-a adus în dar prietenei ei pentru a-i evoca tabloul mirific al locurilor unde şi-au petrecut împreună copilăria? Discuţia fugară despre soartă, pe care Polia o are cu femeia ursuză, îmbătrînită înainte de vreme, care-i va fi de aici încolo vecină şi care l-a cunoscut cîndva pe tatăl ei, părînd că ştie multe despre duşmanii lui? („— Depinde Polinka, de unde priveşti biografia omului: de la începutul ori de la sfîrşitul ei."). Neliniştea, dezorientarea Poliei, în faţa faptului că împrejurările reale de viaţă ale tatălui ei nu corespund nici pe departe cu imaginea sumbră pe care şi-o făurise despre dînsul?

De fapt, asemenea nuanţe aproape imperceptibile în primul capitol, dau tonalitatea lirică proprie întregii cărţi. Ele conţin în germene marile probleme etice, filozofice, în jurul cărora Leonov îşi organizează naraţiunea. Scriitorul pare să fi preluat cu o admirabilă măiestrie ştiinţa muzicală a contrapunctului (asociaţia aceasta e sugerată şi de descrierea concertului de orgă care ocupă cîteva din cele mai frumoase pagini ale romanului). Incă Gorki vorbea entuziast despre „melodia" lui Leonov, sezisabilă chiar de la primele cărţi ale romancierului. In „Pădurea rusească", operă de deplină maturitate ideologică şi artistică, arta compoziţională a scriitorului atinge noi înălţimi.

Romanul se desfăşoară într-o perioadă relativ limitată de timp, cîteva luni după începutul războiului. Dar investigaţiile Poliei Vihrova în trecutul tatălui ei sparg aceste limite. Paginile despre călirea tinerei fete, despre biografia ei morală, privită „de la început", alternează cu cele despre biografia tatălui, privită „de la sfîrşit". Ce va fi mai departe şi ce a fost în trecut interesează în egală măsură cititorul. In felul acesta, acţiunea închisă aparent la Moscova în vara şi toamna primului an de război, se desfăşoară pe planuri istorice multiple: deceniul de după înfrîngerea revoluţiei ruse din 1905, primii ani de după victoria Marelui Octombrie, avîntul cincinalelor socialiste.

Farmecul cărţii izvorăşte din faptul că procedeul compoziţional al lui Leonov nu este pur epic. Or, tocmai în această privinţă, se poate vorbi despre contrapunct (muzica poate fi programatică, narativă, dar ea implică în primul rînd forţă emoţională, meditaţie). Cele trei melodii al căror susur l-am desluşit încă din primul capitol — lirismul buchetului de flori culese din pădurea rusească, acordurile grave ale întrebărilor despre soartă, motivul neliniştit al întrebărilor despre trecut — revin neîncetat, într-o inextricabilă unitate, dar dezvoltate de fiecare dată altfel, îmbogăţite, dobîndind rezonanţe nebănuite. La sfîrşitul cărţii, cititorul va recunoaşte în ele, marile teme ale romanului: atitudinea omului faţă de natură, faţă de propria lui viaţă şi faţă de societate, raporturile dintre generaţii.

Leonov îşi cucereşte cititorii nu numai pentru că este un excepţional povestitor. El subjugă prin originalitatea şi profunzimea ideilor. Pentru cititor, „Pădurea rusească" nu se încheie cu ultimul eveniment din ultima pagină. Ecoul cărţii va răsuna timp îndelungat prin frămîntarea, căutările cu care ea încearcă să răspundă la cîteva din marile întrebări ale vieţii. Iar orchestraţia romanului este subordonată pe de-a-ntregul acestei sarcini.

★

Am vorbit despre trei teme care revin neîncetat în roman ca tot atîtea dramatice confruntări: omul în faţa naturii, omul în faţa propriei lui vieţi, întîlnirea uneori dureroasă dintre generaţii deosebite. Dezbaterea lor a pasionat din totdeauna literaturile tuturor timpurilor. Răspunsul scriitorului sovietic, adînc ancorat în contemporaneitate şi de aceea pasionant, este dat de pe poziţiile marxism-leninismului. Acest răspuns vorbeşte cu atît mai direct cititorului, cu cît pe Leonov îl preocupă în primul rînd aspectul etic al confruntărilor pe care le dezlănţuie.

Ivan Vihrov, tatăl Poliei, este un adevărat erou al muncii ştiinţifice, care şi-a închinat viaţa, pînă la uitarea de sine, apărării pădurii ruse. Omul acesta modest, de o mare probitate morală, nu s-a abătut nici o clipă din drumul pe care îl călăuzesc ideile ştiinţifice înaintate. Indoielile Poliei sînt provocate de campaniile stăruitoare ale calomniatorilor lui Vihrov, care, profitînd de ignoranţa unora, de nepăsarea, teama de critică şi filistinismul altora, îi răstălmăcesc ideile punînd la îndoială cinstea lui de om de ştiinţă şi de cetăţean sovietic. Aceasta e situaţia asupra căreia se deschide romanul.

Inamicul lui Vihrov, un abil calomniator, este un adevărat virtuos al insinuărilor perfide sub masca sentinţelor docte. Graţianski şi-a creat o spectaculoasă platformă ştiinţifică numai şi numai din depistarea şi „demascarea" zgomotoasă a „greşelilor" lui Vihrov. El este nu numai principalul lui oponent în dezbaterile de specialitate, (respectiv în silvicultură); morala lui Graţianski, metoda lui, dacă mai poate fi vorba de morală şi de metodă ştiinţifică, se află la polul opus al devotamentului dezinteresat şi neprecupeţit cu care Vihrov serveşte ştiinţa.

Conflictul dintre cei doi depăşeşte cu mult o simplă dezbatere despre problemele silviculturii. Bătălia se dă în jurul „Pădurii ruseşti", al viitorului ei. Sub pana lui Leonov, această pădure rusească descrisă cu o paletă tot atît de inspirată ca cea care a dat celebra peisajistică a lui Şişkin şi Levitan, devine un impresionant simbol al patriei în ceea ce are ea veşnic, nepieritor. Ideea izvoarelor patriotismului este implicată în toate trei temele despre care vorbeam mai sus şi fiecare din ele este „orchestrată" pe măsura acestei idei.

In romanul lui Leonov patriotismul apare ca piatra de încercare a unei atitudini superioare a omului faţă de natură. Vihrov este un slujitor al naturii, care se străduieşte s-o cunoască cît mai bine, pentru a o stăpîni şi a o transmite cu forţe noi, înzecite, urmaşilor. El are conştiinţa continuităţii istorice pe care o reprezintă pădurea rusească. Graţianski este indiferent faţă de această continuitate. El nu o simte şi nu este capabil s-o simtă. El este un „profitor" al pădurii ruseşti. Ştiinţa despre pădure reprezintă pentru el nu ideea slujirii patriotice a unei uriaşe avuţii naţionale, ci o simplă cheie spre cămările aurite ale propriei lui căpătuiri sociale.

„Cine-i stăpîn peste păduri?" — întreabă Polia la începutul cărţii. Mai departe, această întrebare a Poliei dobîndeşte unul dintre cele mai însemnate sensuri generalizatoare ale cărţii. „Cine-i adevăratul stăpîn al naturii?" — se va întreba cititorul. Cine poate înfrunta fără să se plece, fără să se lase înfrînt, măreţia pădurii a cărei reînnoire şi tinereţe durează, numai ea, cît mai multe vieţi omeneşti? Vihrov sau Graţianski?

„Numai omul desăvîrşit, răspunde Leonov, este capabil să cucerească fericirea desăvîrşită, pentru aceasta fiecare trebuie să aibă o biografie atît de desăvîrşită, încît să nu-i fie ruşine s-o povestească cu glas tare copiilor, în amiezile însorite, în cele mai populare pieţe ale lumii".

Graţianski are faţă de pădure, faţă de natură, nimicnicia animalului de pradă. El n-ar îndrăzni să-şi povestească cu glas tare biografia nici lui însuşi între patru pereţi. Graţianski va fi în cele din urmă înfrînt de oamenii cu sufletul mare, desăvîrşit, această nouă „pădure rusească" a epocii socialismului. Răspunsul lui Leonov este întruchipat în Vihrov, în omul pentru care confruntarea sa cu natura înseamnă în primul rînd conştiinţa datoriei patriotice de a făuri urmaşilor, generaţiei care va trăi în comunism, o viaţă pe deplin demnă de numele de om.

„E în firea omului să dea nedumeririlor lui numele de soartă". — îi spunea Poliei femeia cu care fata stă de vorbă în primul capitol — „..tinereţea ţine pînă în clipa cînd omul rosteşte pentru prima oară cuvîntul SOARTA, vorbind despre el însuşi". In faţa propriei lui vieţi, Vihrov nu va rosti niciodată acest cuvînt care pare să pecetluiască sinuciderea lui Graţianski, înecul lui oribil într-o copcă de gheaţă. Pentru Vihrov, ca şi pentru Polia, viaţa nu poate fi ruptă de ţelurile patriotice ale construcţiei socialiste. Şi aceasta înseamnă luptă, „voinţă de fier şi necesitate", cum afirmă intransigent Polia.

Generaţia Poliei şi cea a lui Vihrov — avînd multe deosebiri — sînt indestructibil unite prin idealul patriotic comun, prin lupta lor comună pentru victoria acestui ideal, fie că ea înseamnă abnegaţia de ani şi ani la rînd a lui Vihrov, fie că ea este personificată în înflăcărarea eroică a Poliei atunci cînd îl înfruntă pe ofiţerul nazist.

Tocmai în confruntarea dintre generaţii Leonov oferă argumentul decisiv al superiorităţii atitudinii „vihroviene" faţă de viaţă. Generaţia Poliei este scutită de frămîntările premergătorilor ei. Acum, drumul e mult mai neted. Vihrov a reuşit să şi transmită moştenirea. Ea e în mîini bune — uneori, poate, nerăbdătoare, alteori nepricepute. Dar sînt mîini de nădejde despre care Vihrov poate fi sigur că nu vor lăsa în paragină pădurea rusească şi o vor duce mai departe.

★

Romanul lui Leonov este într-adevăr tot atît de greu de analizat, de „desfăcut" ca şi canavaua unei opere muzicale. Faţă de fineţea, de migala artistică a contrapunctului, instrumentele criticului vor părea întotdeauna grosolane. E ca şi cum ai încerca să redai în cîteva trăsături geometrice bogăţia de linii şi culori ale unui întreg tablou în care clocoteşte, adevărată, plină de poezie, viaţa.

Au rămas deoparte nenumăraţi oameni adevăraţi care însoţind tinereţea Poliei şi cea a lui Vihrov nu rostesc nici ei cuvîntul „soartă". Au rămas închise între paginile cărţii vraja descrierilor de natură, patosul satiric şi cel publicistic, în cel mai bun sens al cuvîntului, cu care e înzestrat condeiul lui Leonov. Dar pentru toate acestea şi pentru multe altele încă, citiţi „Pădurea rusească".

AL. RAPIŢEANU

*) LEONID LEONOV — „Pădurea rusească". Ed. Cartea Rusă, 1956.

VIAȚA DE ORGANIZAȚIE

Instructorul nostru

De la sediul comitetului raional U. T. M. Făgăraș urcînd către munți dai de comuna Sîmbăta de Sus. Pe la noi pătrundeau mai greu tovarășii de la raion, poate și pentru că drumul e mai anevoios. De multe ori sarcinile le primeam fie prin telefon, fie prin poștă. Și chiar atunci cînd venea cîte un activist stătea puțin și pleca. Pe noi, membrii biroului U.T.M., nu ne-a mulțumit ajutorul unor instructori și atunci cînd am avut prilejul i-am criticat. După cît s-a văzut în ultima vreme, biroul comitetului raional n-a stat nepăsător la criticile făcute. Pentru îndrumarea activității organizației noastre de bază a fost trimis un alt tovarăș, instructorul Ion Popescu, un activist bun, cu experiență și mult spirit de inițiativă.

Cînd noul instructor a venit la noi pentru prima dată, viața organizației de bază abia pîlpîia. Tinerii nu participau la acțiunile obștești din comună, iar noi, membrii biroului, nu făceam mai nimic pentru a înviora activitatea organizației noastre, cu toate că în acea perioadă eram în plină campanie de recoltare. Odată ajuns în comună, instructorul a stat de vorbă cu mine și cu alți membri ai biroului timp îndelungat. Ne-a întrebat amănunțit despre multe probleme; se vedea cît de colo că dorea să afle cam ce fel de activitate se duce în organizația noastră de bază. Din una, din alta, veni vorba despre participarea tinerilor la strînsul recoltei. Și fiindcă în această privință noi nu făcusem mai nimic, ne-am înțeles să organizăm peste cîteva zile o adunare generală deschisă în care să discutăm despre felul în care trebuie să sprijinim campania de recoltare. Împreună cu tovarășul Popescu am început pregătirea acestei adunări. Am stat de vorbă cu unii utemiști și tineri, ne-am sfătuit cu tovarășul Gheorghe Bampu, secretarul organizației de partid, și cu tovarășii de la sfatul popular. Problema care avea să se discute în adunarea generală a fost anunțată din timp tuturor utemiștilor.

In ziua stabilită au venit la căminul cultural mulți utemiști și tineri. In adunare a luat cuvîntul și tovarășul instructor. Deoarece știuse de mai înainte cum stau lucrurile cu mulți tovarăși, cunoștea bine mersul campaniei de recoltare, știa de asemenea cum muncesc utemiștii. Mulți au fost atunci criticați de el și pe bună dreptate. Spre deosebire de alte adunări ale noastre — în care domneau monotonia și plictiseala — de data aceasta s-a discutat pînă tîrziu, stabilindu-se concret ce are de făcut fiecare.

Utemiștii au hotărît să se formeze echipe de cîte doi-trei tineri care să meargă la batoze ca să dea o mînă de ajutor, să se îngrijească de umplerea butoaielor de la arie cu apă, de asigurarea căldărilor etc. Alte echipe au fost repartizate să lămurească de îndată cetățenii ca să treiere pe măsură ce strîng recolta și nu s-o adune la un loc — așa cum unii din ei făceau — pentru a treiera totul odată. Utemista Maria Vecerdea a primit sarcina să se ocupe de punerea la punct a gazetei de perete din comună. Alții, să confecționeze unele lozinci. Abia atunci ne-am dat seama cît de multe se pot realiza dacă ne apucăm de lucru în mod organizat, dacă sîntem mai mult ajutați de activiștii comitetului raional.

Cred că nu exagerez cînd spun că această adunare a constituit o cotitură în viața și munca utemiștilor și tinerilor din Sîmbăta de Sus. In urma ei s-a pus pe roate activitatea organizației noastre. Acum nimeni nu ne mai poate reproșa că avem o atitudine indiferentă față de viața obștească din comună, cu toate slăbiciunile care mai există pe alocuri. Adunarea a fost folositoare și din alt punct de vedere. Din felul cum s-a pregătit și cum s-a desfășurat, am avut cu toții de învățat. Inainte, unii instructori ne întrebau fie la telefon, fie cu prilejul deplasărilor noastre la raion, cînd avem adunări și ce ordine de zi vor avea. Ei veneau la noi fie în ziua tinerii lor [illegible] a dezbătut temeinic o problemă importantă și în care s-au luat hotărîri bine chibzuite.

Cu fiecare deplasare făcută în organizația noastră de bază, descopeream în munca instructorului multe lucruri noi. Îmi reamintesc că într-un timp în organizația noastră au existat unii utemiști — cei drept puțini la număr — care erau în restanță cu plata cotizațiilor. Unul dintre aceștia era și Ion Cîlțea. Biroul U.T.M. s-a gîndit să-l pună în discuția primei adunări generale și să propună adunării sancționarea lui.

— Dar pînă acum, ați stat de vorbă cu el, așa mai „de la suflet la suflet"? — ne-a întrebat instructorul. Știe Cîlțea pentru ce-și plătește cotizația și cum se sudează în acest fel legătura dintre el și organizație?

— Da... De vorbit am vorbit cu el — am răspuns eu. Dar, nu despre toate acestea...

Am mers împreună cu instructorul și am discutat cu Cîlțea.

Ordinea de zi a adunării generale ce urma s-o ținem a trebuit să sufere unele modificări deoarece pentru utemistul Ion Cîlțea era acum limpede cum e cu plata cotizației. Din acest fapt — mărunt la prima vedere — noi am învățat mult. Fără să ne vorbească cu cuvinte mari, pompoase despre atitudinea atentă, plină de grijă față de utemiști, instructorul nostru ne-a dat o lecție practică serioasă. Și aceasta nu-i singura.

In comuna noastră există acum o bogată activitate a tinerilor artiști amatori. Echipa artistică formată nu de multă vreme e mult îndrăgită de cetățenii din comună. Alături de utemiști și tineri ca Ilieș Dănilă, Nicolae Ispas, Ion Cărăroiu și Virgil Cordea și membrii biroului U.T.M. participă la repetițiile care au loc, cît și la unele spectacole pe care le-a prezentat echipa artistică. Acum, ajutați de tovarășul Gheorghe Ganea, directorul școlii elementare din comună, repetăm piesa de teatru „Năpasta". Adeseori la repetițiile noastre participă și instructorul. Iar sfaturile și sugestiile lui cu privire la interpretarea unor roluri sînt deosebit de prețioase, dovedind pregătirea sa multilaterală.

Acum, de fiecare dată cînd vine în comuna noastră îl întîmpinăm cu noi vești despre activitatea organizației. [illegible]

„Intr-una din zile, tov. Popescu ne-a făcut o mărturisire: vrea ca toate organizațiile de bază în care muncește ca instructor să înceapă a activa la fel ca și organizația noastră. Acestea au fost, de fapt, singurele lui cuvinte de laudă, ce ni le-a adresat. Că dorința lui se va realiza, nu încape îndoială. Garanția constă în dragostea și entuziasmul de care dă dovadă în muncă, în faptul că pe teren nu-și precupețește nici forțele, nici timpul. El își petrece zile întregi pe teren, la comitetul raional, unde merge doar atunci cînd are ședințe de instruire, sau alte treburi urgente. Pentru restul timpului el își are „biroul" pe teren, în mijlocul tineretului.

Nu-i așa că e bine?

MARIA BOTA
secretara organizației de bază U.T.M.
comuna Sîmbăta de Sus
raionul Făgăraș, regiunea Stalin

„Sfadă" în familie

(Urmare din pag. 1-a)

ai făcut treabă, te laud! De-ți vei lua nasul la purtare ol și cum să ți-i retez.

Și abia mai tîrziu am înțeles tîlcul acestor cuvinte. Tincu Anton e brigadier de cîmp la brigada a treia, cea despre care tocmai îmi vorbea președintele.

— Brigada asta, tovarășe — continuă bătrînul — a obținut cea mai bună recoltă de porumb. In anul acesta, despre care toată lumea știe că a fost secetos, ei au obținut de pe o tarla de 36 de hectare cîte 7.200 kilograme porumb știuleți la hectar. Producția medie la brigada lor e de 4600 kg. de știuleți, pe cînd media pe gospodărie e de 4200 kilograme știuleți. E drept că la culesul prima a terminat brigada lui Tănase Bileca. Utemista Marga Vasilescu a fost fruntașă pe brigadă la cules. Dar cel mai mult trebuie să spun că au muncit utemiștii Ion Zăgăneanu, Valerie Petre, Ovidiu Permiel, Constantin Mizu și Matei Zăgăneanu.

Cît era ziua de mare, de dimineață pînă seara, au cărat într-una de pe cîmp, reușind să se țină în pas cu culegătorii. Acum cînd au început ploile, tot porumbul ne este în magazie. Dacă mîine se abiceste puțin, ieșim la cîmp. Sămînța o avem curățată și tratată. In două-trei zile sîntem gata. Tractoriștii aproape au terminat cele 100 de hectare.

— Au făcut, că doar nu sînt ca noi. Avem — continuă secretarul, mai îmbăcitor — o brigadă de tractoare vulturi, nu altceva. E chiar brigada secretarului organizației U.T.M. de la Iwil Traian. Dumitru Simion. Au tractoriști, nu glumă. Tănase în special și Balcă au pînă acum aproape 1000 de hantri fără reparații.

— Da, conchise bătrînul, ne-au ajutat cum nu se poate mai bine și — ceea ce-i mai bun la el — se înțeleg de minune ca și noștri. Nu știu, fetele noastre or fi de vină, ori firea lor aprigă?

— Eu zic că și una și alta, se amestecă din nou în discuție secretarul. Dar pentru că veni vorba de fete, ce ai de zis despre cele de la grădină? Or poate la ele ți s-au terminat laudele?

— Ba, nicidecum. Da, trebuie să scrii neapărat, tovarășe. Echipele de tineret ale utemiștilor Cola Hrisula și Uzpei Ali sînt o adevărată comoară pentru noi. Nici un ardei, nici un gogoșar n-a prins bruma pe cîmp. Rădăcinoasele — țelina, morcovii, pătrinjelul — au fost scoase și ele la vreme.

Acum pot răsufla ușurați. Și, fiindcă tot nu le vine să stea degeaba, fetele din grădină s-au apucat să răsădească salată de toamnă. Fete bune, tovarășe. Dacă am socoti cîți bani ne-au adus ele în ultimii ani, am vedea că nu sînt oameni ca ceilalți, ci comori de aur. Și să te mai miri de ce la noi tractoriștii muncesc cu tragere de inimă.

Mă pregăteam tocmai să întorc o filă de carnet, cînd pe ușă își băgă capul un bătrîn, paznicul probabil.

— Mă iertați! — se scuză el — e tîrziu și credeam că ați plecat și ați lăsat lumina aprinsă.

— Are dreptate omul, ne-am cam întins cu vorba. Și, ridicîndu-se, bătrînul ne luă pe amîndoi și o pornirăm spre casă. In poartă se opri și privi pentru o clipă cerul.

— Nu știu ce să zic, ori avem mîine vreme frumoasă ori... dar nu spuse în ce constă cea de a doua alternativă.

Dimineața însă am văzut ce vrea să spună cu acel „ori". O mantie, ce-i drept încă subțire, dar albă, de zăpadă, îmbrăcase deopotrivă casele și ogoarele.

Părăsind Palazu Mare, nu fără bucurie mă convinsei că șoimii erau într-adevăr șoimi. Tractoriștii din brigada lui Simion, neîmpăcîndu-se, probabil, cu mantia cea albă, o înlocuiau cu alta neagră și reavănă. In două, trei zile, colectiviștii de la Palazu Mare vor termina însămînțările.

O nouă sursă energetică

In ziua de 15 noiembrie la centrala electrică de termoficare de la rafinăria nr. 3 Teleajen a fost pus în paralel primul grup electrogen de 6.000 kw. In afară de energia electrică noua centrală alimentează complexul industrial de fabricare a uleiurilor superioare și celelalte instalații din cadrul rafinăriei nr. 3 și cu aburi industriali, produși de cele două cazane de 50 tone de aburi pe oră fiecare intrate recent în producție. Prin intrarea în funcțiune a acestor agregate s-a asigurat alimentarea cu aburi industriali și energie electrică din sursă proprie a rafinăriei, fapt care va permite darea în exploatare a unor noi instalații din cadrul complexului industrial de fabricare a uleiurilor superioare și o mai mare siguranță în exploatarea utilajelor rafinăriei.

Proiectele, agregatele și instalațiile acestei centrale, a cărei construcție a început în anul 1954, sînt primite din Uniunea Sovietică.

Noua centrală electrică de termoficare utilizează drept combustibil gaze naturale și păcură.

Centrala electrică de termoficare de la Teleajen, rezultat al muncii rodnice depusă de constructorii și montorii de la trusturile „Construcții rafinării", „Energoconstrucția" și „Electromontaj" își va mări în anii viitori capacitatea de producere a energiei electrice și a aburilor industriali prin intrarea în funcțiune a unor noi agregate.

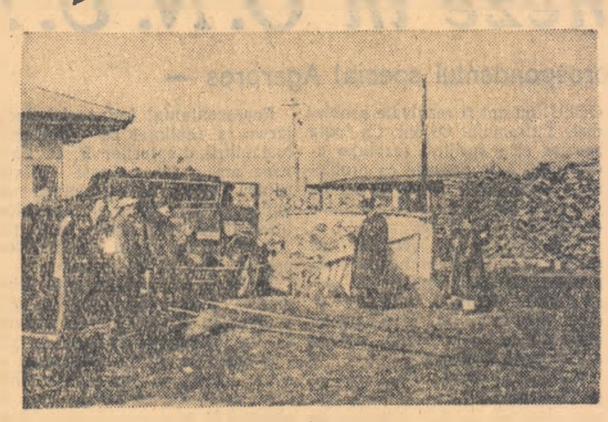
(Agerpres)

ACTUALITATEA pe scurt

La un depozit de lemne

Zaharia Catrina a pornit de dimineață de acasă, de pe strada Hotarului nr. 4. A pornit devreme, echipată ca pentru o expediție, pășind preocupată și aferată, anunțînd grav evenimentul vecinelor în drum spre piață. Acestea ascultau uimite, compătimind-o. Aveau doar experiența anilor trecuți. Catrina Zaharia pleca să-și ridice lemnele de la depozit. Era ziua ei de programare și cu banii pregătiți în portofelul pus bine, se îndrepta spre depozit hotărîtă să ia lemnele fie ce o fi, astăzi. Să îndrăznească vreunul de pe acolo, s-o reprogrameze sau să-i găsească vreo chichiță, ca în anii trecuți...

A ajuns la depozit pe șoseaua Giulești, lîngă stadion. O clipă s-a oprit descumpănită. Doar vreo cîțiva cetățeni, ici colo, discutau liniștiți cu cantaragiul. „Te pomenești că n-or fi lemne" o săgetă un gînd.

In fața cîntarului

Așa!... Curtea largă cît stadionul de alături, era plină de lemne. Motoarele mușcau harnice din „metrii" uscați, retezîndu-i în bucăți, pe măsura sobelor.

— Mă rog, tovarășe — întrebă ea pe un tînăr înalt și voinic ce părea a fi responsabil pe acolo — astăzi nu dați lemne?

— Cum nu, tovarășe — îi răspunse responsabilul, care se arăta după zîmbet a fi om de treabă. Poftiți la casă, achitați și alegeți-vă de unde poftiți.

„Ce oameni de treabă" — constată Catrina. Iată că toată povestea se petrecea simplu.

Am asistat cu o sinceră bucurie la plecarea Catrinei cu lemnele ei. Era încă nedumerită, pesemne se gîndea că ceva s-a schimbat la depozitul 103 din Giulești.

Am asistat și la plecarea lui Bălănescu Mihai cu 1.200 kg., a lui Toaderi Ioana și a altor cîți au mai fost atunci. Și fiindcă nu pentru asta venisem, l-am căutat pe responsabil. L-am găsit în biroul său.

Responsabilul depozitului, Ion Bogdan, nu-i de mult venit. Abia are un an. Dar cîte nu s-au schimbat în acest interval. Vechea conducere a depozitului nemulțumise pe toți cetățenii din cartier. Se formase acolo o gașcă de afaceriști și șperțari, care profitînd de neglijența și lipsa spiritului de organizare a vechiului responsabil, se ofereau să „te descurce" contra cost. La cererea cetățenilor, responsabilul a fost înlocuit și astfel a venit tînărul acesta înalt. Imediat a luat măsuri de organizare și gospodărire a unității. S-a făcut o serioasă „curățenie" prin depozit și curînd camionagii hrăpăreți și necinstiți și-au găsit naș. A aprovizionat masiv depozitul, a desființat o parte din formalitățile de livrare a lemnelor, a organizat munca în depozit. De la începutul anului, s-au descărcat peste 3.100 vagoane lemne și 100 vagoane de cărbuni. S-au adus utilaje noi, motoare de tăiat. Personalul s-a complectat cu încă 15 muncitori și încă de la începutul toamnei s-au luat măsuri pentru iarnă: depozitarea lemnelor, confecționarea sobelor pentru sălile de așteptare și pentru echipele ce lucrează afară, pregătirea materialelor pentru o eventuală deszăpezire. S-a deschis și un depozit mai mic pentru vînzarea lemnelor „cu suta" de kg., fără programare.

— Vreme de un an întreg am păstrat drapelul de fruntaș. Zilele trecute l-am cedat altora. Dar nu-s necăjit. Inseamnă că și în alte locuri treaba merge bine...

G. PETRE

Noi săli de cinematograf în Capitală

Amatorii de filme vor avea de ce să se bucure: întreprinderea cinematografică a orașului București intenționează să mărească numărul cinematografelor existente. Astfel, pe șoseaua Giurgiului este în curs de finisare clădirea nouă a cinematografului „Alianța", o sală modernă cu 300 locuri. Noul cinematograf va fi amenajat cu mobilier nou și aparate T. 2.

Pe strada Drumul Serii, a intrat în construcție un nou cinematograf. Și acesta va avea condiții moderne de vizionare, încălzire centrală, aparate noi etc. Această sală se va deschide în cursul anului viitor. Tot în cursul anului viitor, se vor mai pune la dispoziție publicului încă alte 2—3 săli. Discuțiile în jurul proiectelor sînt în curs.

La cinematograful „Patria", se va începe în curînd lucrările de amenajare și recondiționare în vederea deschiderii celui de al doilea cinemascop din Capitală. Se vor face cu acest prilej și reparațiile necesare la mobilier. Ecranul — o construcție specială dintr-o masă plastică, lat de 14 m. — a și sosit din străinătate. Pînă la sfîrșitul anului vom putea viziona la „Patria" filme pe ecran lat în condiții mult mai bune decît cele ce există în prezent la cinemascopul „Republica".

In jurul lui 20 noiembrie se va redeschide, complect renovat și reamenajat, cinematograful „23 August" — o sală modernă, cu încălzire centrală, mobilier și aparate noi. Tot astfel se va redeschide în curînd și cinematograful „Elena Pavel", căruia i se fac în acest moment lucrări de renovare.

Expoziție cu vînzare

Intr-unul din etajele magazinului universal „Victoria" din Capitală s-a deschis ieri o expoziție cu vînzare organizată de I.C.S. „Victoria" în colaborare cu UCECOM. Expoziția cuprinde confecțiuni bărbătești, de damă și copii, produse de întreprinderile „Artex"-Arad, „Mondiala"-Satu-Mare, „Imbrăcămintea"-Timișoara și altele. Conținînd un bogat sortiment de articole de sezon, confecțiile au stîrnit interes în rîndurile cumpărătorilor.

Tot despre televiziune!

Pe treptele „Casei Scînteii" a fost depus cu menajamente un obiect pe cît de mare pe atît de fragil, cîntărind peste 3500 kg. Pe ambalajul masiv, întărit cu șine groase de fier se aflau scrise cuvinte cu litere rusești, care arătau clar origina obiectului ce atrăsese în jur pe curioși. Misterul a fost repede dezlegat: în acel pachet masiv se găsea vîrful de oțel al clădirii și o parte din instalațiile antenei stațiunii centrale de televiziune — prima în țara noastră — ce va intra peste o bucată de vreme în funcțiune cu emisiuni zilnice regulate înlocuind funcțiunile postului experimental de televiziune existent în prezent.

Biblioteca uzinelor „Ianoș Herbak" din Cluj care a fost recent instalată într-un corp de clădire separat, are un rol important în munca de culturalizare a muncitorilor și tehnicienilor uzinei. Din cele 25.000 de volume, peste 4.000 sînt citite în fiecare lună de muncitori. Un număr de aproape 2.000 muncitori formează colectivul permanent de cititori.

In fotografie: un aspect din bibliotecă.

(Foto: Agerpres)

Prin căminele și cantinele STUDENȚEȘTI

Raid

(Urmare din pag. 1-a)

— de la o întreprindere orădeană — în anii de studii la facultatea muncitorească pe care au absolvit-o amîndoi.

De la bugetul familiei din care face parte integrală și bursa de merit a tovarășului Zelenciuc, discuția apucă pe făgașul noii locuințe:

— Este foarte confortabilă, călduroasă, spațioasă — ne spune el.

— Am aici condiții bune... — adăugă tovarășa Zelenciuc.

★

Am poposit și în alte camere. Pretutindeni am fost întîmpinați cu voie bună. La fiecare locatar am observat grija pentru estetica camerei, pentru păstrarea bunurilor aflate în ea. Intr-adevăr, așa cum ne-a destăinuit și tovarășa Kovacs, noul cămin „G. Coșbuc" va fi nu numai un cămin modern ci și model.

Două cantine

Doi trimiși ai ziarului nostru au făcut o vizită prin cantinele Universității „C. I. Parhon" și s-au oprit și la cantina model, cantina nr. 3—Opera. Concluzia lor a fost că-și merită numele pe deplin. Bineînțeles, principalul e ca mîncarea să fie bună. Dar aceasta nu-i singurul lucru important. Contează foarte mult felul în care această mîncare e servită. Tov. administratoare Maria Tănăsescu a dovedit mult spirit gospodăresc. Mîncarea e bună, pregătită igienic și gustos. Pîinea nu se servește la ghișeu, fețele de masă strălucesc de curățenie. Imbrăcate în halate albe Vali Dumitrescu și Elena Szanto aduc în castroane de porțelan mîncarea la mese. Ai impresia că te afli într-un restaurant model, unde nu-ți pare rău c-ai intrat. Sînt poate amănunte de ordin estetic, dar ele contribuie din plin la ceea ce se numește confort. Modul de aranjare a meselor, faptul că pe ele se găsește din cînd în cînd cîte un pahar cu flori, purtarea prietenoasă și atentă a personalului de deservire, toate acestea arată grija pentru studenți. In munca serviciului social se manifestă un interes sporit pentru viața studenților.

Vizita la cantina nr. 2 din str. Matei Voevod pune însă pe același vizitator într-o ciudată încurcătură. Pe drept cuvînt această cantină e socotită ca fiind cea care dă cea mai bună mîncare. N-am găsit un singur student din cei 550 care iau masa acolo, să fie nemulțumit de calitatea și cantitatea mîncării. Acest lucru se datorește în primul rînd tov. Adrian Negrițeanu, administrator, și în al doilea rînd tov. Ion Niculescu, magaziner. Ei fac totul pentru a procura alimentele necesare: iau legătura direct cu depozitele, prepară singuri conserve etc. Dar cantina nu se prezintă nici pe departe așa cum ar trebui. Fețele de mese sînt veșnic murdare, pătate cu tot felul de sosuri, pîinea se servește la un ghișeu unde e o continuă îmbulzeală, farfuriile sînt de tablă — „ca să nu se spargă" spune tov. Negrițeanu. Studenților nu le face nici o plăcere să se așeze la masă, țin pîinea într-o mînă să nu se murdărească, își feresc hainele tot pentru același motiv. Desigur, o mare parte din vină le aparține. Fețele de masă se murdăresc inevitabil, dar mai trebuie și spălate. Rezolvarea acestei probleme e tot atît de importantă ca mîncarea însăși, pentru că din păcate e legată tot de... pofta de mîncare.

Și atunci se impune o întrebare firească: a urmărit oare serviciul social, prin crearea cantinei model nr. 3 — Opera să-și asigure doar o carte de vizită strălucitoare pentru oaspeții neașteptați și pentru gazetarii curioși? Nu se pot oare asigura studenților din întreaga universitate condiții civilizate, confortabile, de familie?

Ședința plenară a Comitetului național pentru apărarea păcii

Joi după amiază a avut loc o ședință plenară a Comitetului național pentru apărarea păcii din R.P.R.

In prezidiul ședinței au luat loc acad. Mihail Sadoveanu, președintele Comitetului național pentru apărarea păcii din R.P.R., membru al Consiliului Mondial al Păcii, compozitorul Matei Socor, membru al Consiliului Mondial al Păcii, acad. prof. P. Constantinescu-Iași, acad. Cezar Petrescu și Aura Buzescu, artistă emerită a R.P.R.

Cuvîntul de deschidere a fost rostit de acad. Mihail Sadoveanu, președintele Comitetului național pentru apărarea păcii din Republica Populară Romînă.

In cadrul ședinței au luat cuvîntul: general locotenent în rezervă Ilie Crețulescu, preotul Alexandru Ionescu, șef rabinul dr. Moses Rosen, Ioan Dobre, membru în Prezidiul C.C.S., acad. Ștefan Milcu, secretar prim al Academiei R.P.R., scriitoarea Lucia Demetrius, poetul maghiar din R.P.R., Szemler Ferencz.

In încheierea ședinței a fost adoptată următoarea moțiune adresată Organizației Națiunilor Unite:

Plenara lărgită a Comitetului Național pentru Apărarea Păcii din R.P.R., întrunită azi, 15 noiembrie 1956, exprimă adînca îngrijorare a milioanelor de cetățeni iubitori de pace din Republica Populară Romînă față de actuala desfășurare a evenimentelor din Orientul Mijlociu. Alături de toate popoarele iubitoare de pace, condamnăm agresiunea imperialistă a Angliei și Franței, cu complicitatea Israelului, care au făcut să curgă sîngele pașnicului popor egiptean, punînd totodată în pericol pacea întregii lumi.

Această agresiune neprovocată apare cu atît mai odioasă în ochii opiniei publice mondiale cu cît se arată clar intențiile agresive ale guvernelor Angliei și Franței, care încearcă să impună din nou cu forța armelor jugul colonial popoarelor care și-au cucerit independența. Ca reprezentanți ai milioanelor de partizani ai păcii din Republica Populară Romînă cerem Organizației Națiunilor Unite, să nu admită să fie batjocorită independența și suveranitatea națională a unui popor dornic de libertate!

Cerem să fie respectate principiile Cartei O.N.U., interesele popoarelor care doresc pacea și colaborarea internațională!

Atita timp cît invadatorii se vor afla pe pămînt egiptean pacea nu poate fi asigurată și va exista în permanență pericolul extinderii războiului. Cerem Organizației Națiunilor Unite ca, acționînd cu toată energia, să ia măsuri urgente pentru ca statele agresoare să-și retragă imediat trupele cotropitoare de pe teritoriul egiptean. Pacea în Orientul Mijlociu poate și trebuie să fie salvată!

Poporul romîn își exprimă întreaga sa solidaritate cu poporul egiptean, care apără o cauză dreaptă, onoarea și libertatea patriei sale.

Cercurile imperialiste agresive încearcă să abată atenția opiniei publice mondiale de la grava răspundere ce le revine în legătură cu agresiunea împotriva Egiptului, punînd în discuție la Organizația Națiunilor Unite așa-zisa „problemă ungară".

Faptele arată că în spatele bandelor reacționare care s-au dedat la cele mai bestiale crime împotriva populației ungare și au adus Ungaria pe marginea unei catastrofe, se află aceleași cercuri agresive care au ațîțat focul războiului împotriva Egiptului. Cererea acestora de a pune așa zisa „problemă ungară" în discuția Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite reprezintă o flagrantă încercare de amestec în treburile interne ale poporului ungar.

Poporul nostru își exprimă simpatia și sprijinul pentru eforturile pe care toate forțele sănătoase ale poporului maghiar, sub conducerea guvernului revoluționar muncitoresc-țărănesc, le depun pentru a lecui rănile pricinuite de complotul zădărnicit al reacțiunii interne și externe.

Cercurile agresive imperialiste, dezamăgite de insuccesul lor, revarsă prin presă și posturile de radio un val de calomnii și defăimări asupra țării noastre, răspîndind născociri despre pretinse „frămîntări" sau manifestațiuni reacționare în țara noastră.

Asemenea născociri care sfidează în mod nerușinat realitatea, sînt puse în circulație de către cercurile agresive pentru a ațîța războiul rece, a crea încordare în relațiile dintre popoare, a împiedica munca creatoare a popoarelor libere, iubitoare de pace.

Cerem imediata încetare a emisiunilor postului de radio „Europa liberă" și a altor oficine ale războiului rece, care ațîță vrajba și ura între popoare.

Cerem celei de a 11-a sesiuni a Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite să adopte asemenea măsuri care să ducă la părăsirea teritoriului Egiptului de către trupele cotropitoare, la restabilirea drepturilor suverane ale statului egiptean, la întărirea păcii în Orientul Apropiat.

Impreună cu Uniunea Sovietică, cu Republica Populară Chineză, cu India și cu alte state iubitoare de pace, ne pronunțăm pentru cele cinci principii de coexistență pașnică între popoare; proclamăm din nou hotărîrea de a lupta pentru reducerea înarmărilor, pentru interzicerea armelor de distrugere în masă, pentru o pace trainică în întreaga lume.

Ședința solemnă a Academiei R.P.R. închinată lui George Enescu

Academia R.P.R. a ținut vineri după amiază o ședință solemnă închinată aniversării a 75 de ani de la nașterea marelui nostru muzician George Enescu. Au fost de față numeroși academicieni în frunte cu acad. prof. dr. C. I. Parhon, președinte de onoare al Academiei R.P.R., membri corespondenți, compozitori, muzicologi, scriitori și alți oameni ai artei și culturii.

Cuvîntul de deschidere a fost rostit de acad. prof. Traian Săvulescu, care a subliniat că amintirea lui George Enescu va rămîne nepieritoare pentru generația de azi și pentru generațiile viitoare.

A luat apoi cuvîntul acad. Mihail Jora, care a dezvoltat comunicarea: „George Enescu, omul și concepția lui despre om".

Enescu a fost incontestabil, un geniu — a spus vorbitorul. El a fost însă și o personalitate umană, legată de oameni și de societate. Și tocmai în aceasta constă frumusețea figurii lui, în îmbinarea acestor două aspecte.

Vorbitorul a analizat apoi personalitatea artistică a lui George Enescu.

Enescu este fără îndoială un monumental, un titanic. Aidoma celor mai străluciți simfoniști ai lumii, el a văzut totdeauna în mare, pe mase sonore uriașe, ample. Simfoniile lui, sonatele, suitele, opera „Oedip", toate au o grandoare și o monumentalitate de catedrale.

Comunicarea a fost viu aplaudată.

La sfîrșitul ședinței, în sala Academiei au răsunat acordurile cuartetului nr. 2, op. 22 în sol major, de George Enescu, executat de Cuartetul Radio.

(Agerpres)

Prezentarea scrisorilor de acreditare de către ambasadorul R. P. Mongole la București

La 16 noiembrie a.c. Mihail Sadoveanu, vicepreședinte al Prezidiului Marii Adunări Naționale a Republicii Populare Romîne a primit pe Sandavyn Ravdan, ambasador extraordinar și plenipotențiar al Republicii Populare Mongole în Republica Populară Romînă, care și-a prezentat scrisorile sale de acreditare.

Ambasadorul Republicii Populare Mongole a fost însoțit de Lhamyn Goncidsamdan, secretar de ambasadă.

Au fost de față: Teodor Rudenco, locțiitor al ministrului Afacerilor Externe, Gheorghe Marussi, locțiitorul secretarului Prezidiului Marii Adunări Naționale, Ion Moruzi, director ad-interim în Ministerul Afacerilor Externe, Caius Franțescu, director ad-interim al Protocolului Ministerului Afacerilor Externe și Ion Vrabie, directorul Cancelariei Prezidiului Marii Adunări Naționale.

In cuvîntarea ținută cu această ocazie, ambasadorul Republicii Populare Mongole a transmis salutul și urările cele mai bune din partea poporului mongol.

In răspunsul său, vicepreședintele Prezidiului Marii Adunări Naționale, Mihail Sadoveanu, a spus că poporul romîn care poartă un sentiment de adîncă și frățească dragoste harnicului popor mongol, se bucură din toată inima de succesele obținute de acesta în munca sa pașnică și plină de avînt pentru îndeplinirea celui de al 2-lea cincinal, pentru bunăstarea și fericirea sa.

In încheiere, vicepreședintele Prezidiului Marii Adunări Naționale, Mihail Sadoveanu l-a asigurat pe noul ambasador al Republicii Populare Mongole de tot sprijinul în îndeplinirea misiunii sale, urîndu-i succes în activitatea sa.

(Agerpres)

A 11-a sesiune a Adunării Generale a O. N. U.

Să se acorde drepturile legitime R. P. Chineze în O. N. U.!

— De la corespondentul special Agerpres —

NEW YORK 16. — La 15 noiembrie s-a deschis şedinţa plenară a celei de a 11-a sesiuni a Adunării Generale a O.N.U.

In cursul şedinţei de dimineaţă Adunarea Generală a început discutarea raportului comitetului general cu privire la ordinea de zi. După aprobarea recomandării comitetului general privind faptul ca Adunarea Generală să aibă opt vicepreşedinţi în loc de şapte, s-a trecut la alegerea celui de al optulea vicepreşedinte. La primul scrutin Italia a obţinut 36 de voturi, Liberia — 36 de voturi, Spania — 2 voturi, Uruguay — 1 vot. La cel de al doilea scrutin Italia a obţinut 40 de voturi şi a fost aleasă. Liberia a întrunit 37 de voturi.

A fost de asemenea aprobată recomandarea comitetului general ca cea de a 11-a sesiune a Adunării Generale să-şi continue lucrările pînă la 15 februarie cu o întrerupere de la 23 decembrie pînă la 2 ianuarie.

In continuarea şedinţei s-au aprobat primele 23 de puncte ale ordinei de zi care cuprinde între altele rapoartele secretarului general, ale consiliului economic şi social, consiliului de securitate şi consiliului de tutelă, alegerea membrilor nepermanenţi ai consiliului de securitate şi a celorlalţi noi membri ai organelor O.N.U.

Trecîndu-se la includerea pe ordinea de zi a problemelor a fost aprobată includerea problemelor coreeană, reducerii armamentelor şi interzicerii armei atomice.

O discuţie îndelungată, care s-a desfăşurat la sfîrşitul şedinţei de dimineaţă şi a continuat în şedinţa de după-amiază, a fost provocată de delegatul Africii de sud care, invocînd tot felul de argumente, a căutat să împiedice includerea pe ordinea de zi a situaţiei tragice a populaţiei de origină indiană din Africa de sud şi a discriminării rasiale.

Fiind pusă la vot în şedinţa de după-amiază, problema situaţiei persoanelor de origină indiană din Africa de sud a fost inclusă pe ordinea de zi a Adunării Generale cu 63 voturi contra 2 (Uniunea Sud-Africană şi Italia) şi 13 abţineri. Printre cei care s-au abţinut se află puterile coloniale — Anglia, Franţa, Portugalia, Belgia, Spania, precum şi Noua Zeelandă, Turcia şi ciankaişistul.

Cu aceeaşi majoritate covîrşitoare de voturi a fost aprobată includerea pe ordinea de zi a problemei discriminării rasiale în Uniunea Sud-Africană.

Cu toate obiecţiunile delegaţilor Marii Britanii şi Turciei, a fost aprobată includerea pe ordinea de zi a problemei Ciprului. Cu 47 de voturi pentru, 18 contra şi 14 abţineri a fost inclusă pe ordinea de zi problema Irianului de vest.

După aceea Adunarea a trecut la recomandarea impusă de Statele Unite şi celelalte puteri occidentale comitetului general ca Adunarea Generală să nu examineze problema reprezentării Chinei în O.N.U.

Reprezentantul Indiei A. S. Lal, care a făcut o scurtă comunicare a subliniat că rezoluţia S.U.A. adoptată de majoritatea Comitetului general, depăşeşte competenţa Comitetului şi a propus ca pe ordinea de zi a Adunării să fie inclusă problema reprezentării Chinei.

A luat apoi cuvîntul şeful delegaţiei U.R.S.S., D. T. Şepilov.

Delegatul S.U.A., Lodge şi ciankaişistul au făcut declaraţii calomnioase la adresa guvernului Republicii Populare Chineze. Reprezentantul Angliei, Crosthwaite, a recunoscut că fără a rezolva problema reprezentării Chinei în O.N.U. nu pot fi rezolvate problemele Extremului Orient. Cu toate acestea el a sprijinit rezoluţia americană care prevede ca problema reprezentării Chinei să nu fie discutată de cea de a 11-a sesiune a Adunării Generale.

Crosthwaite a declarat că pentru discutarea problemei reprezentării Chinei nu ar fi „sosit încă timpul", folosind acest argument fals care este repetat an de an la fiecare sesiune a Adunării Generale.

Şeful delegaţiei Iugoslaviei, K. Popovici, a subliniat rolul mereu crescînd al R.P. Chineze în relaţiile internaţionale şi a arătat că rezolvarea problemei reprezentării Chinei în O.N.U. ar contribui la întărirea păcii. Delegaţia iugoslavă, a spus el, este împotriva recomandării Comitetului general şi sprijină întrutotul propunerea Indiei ca problema reprezentării Chinei să fie inclusă pe ordinea de zi a Adunării Generale.

Propunerea Indiei a fost sprijinită de asemenea de V. David, şeful delegaţiei cehoslovace.

★

NEW YORK 16 (Agerpres). — Corespondentul special Agerpres transmite: La şedinţa plenară din seara zilei de 15 noiembrie a continuat examinarea propunerii Indiei ca pe ordinea de zi a sesiunii să fie inclusă problema reprezentării Chinei la O.N.U.

Impotriva rezoluţiei americane ilegale care a propus ca Adunarea Generală să nu examineze această problemă, s-au pronunţat delegaţii Bulgariei, Poloniei, R.S.S. Ucrainene, Romîniei, Nepalului, Indoneziei, Albaniei, R.S.S. Bieloruse, Ceylonului şi Birmaniei.

Reprezentantul Indoneziei Sudjarwo, a subliniat că problema restabilirii drepturilor R. P. Chineze are o însemnătate vitală pentru O.N.U., ea corespunde nevoilor ţărilor Asiei şi sarcinilor întăririi păcii în lumea întreagă.

După aceea a luat cuvîntul reprezentantul R. P. Romîne.

U Pe Kin, reprezentantul Birmaniei, a spus că problema reprezentării R. P. Chineze trebuie să fie inclusă pe ordinea de zi.

O mare putere de convingere a avut cuvîntarea reprezentantului Ceylonului, Gunewardene, care a obiectat în mod energic împotriva propunerii americane.

Gunewardene a arătat prin numeroase exemple caracterul cu totul absurd şi artificial al argumentelor adversarilor restabilirii drepturilor legale ale R. P. Chineze la O.N.U. Organizaţia Naţiunilor Unite, a spus el, nu este un club al unor oameni care au aceleaşi concepţii politice. Membrii ei sînt reprezentanţii unor ideologii diferite — capitalistă, comunistă şi altele. O.N.U. trebuie să reflecte lumea aşa cum este cu varietatea sistemelor ei politice, sociale şi obşteşti. Ea este tocmai o astfel de organizaţie. De ce însă în decurs de cîţiva ani se fac discriminări împotriva R. P. Chineze şi R. P. Mongole! Probabil pentru că unora nu le sînt pe plac aceste ţări. Aceasta nu este însă drept şi aduce prejudicii atît O.N.U. cît şi cauzei păcii în lumea întreagă.

Statele Unite, a spus în continuare delegatul ceylonez, pot să nu recunoască R. P. Chineză şi Mongolia, însă ele nu pot să declare de la tribuna unei organizaţii internaţionale: „Nu admiteţi aici R. P. Chineză".

Referindu-se la încercările unor delegaţi de a asocia în mod artificial la această problemă evenimentele din Ungaria, delegatul Ceylonului a declarat că chiar postul de radio „Europa liberă", care după cum se ştie, este specialist în născociri împotriva ţărilor democratice, nu a mers pînă acolo.

Pacea în Extremul Orient, a spus în continuare Gunewardene, este de neconceput fără recunoaşterea R. P. Chineze şi restabilirea drepturilor ei la O.N.U. Dacă R.P. Chineză nu este pe placul „Chinei naţionaliste" şi al prietenilor ei, a declarat delegatul Ceylonului, aceasta este treaba lor. Delegatul Ceylonului a insistat să se adopte propunerea Indiei ca Adunarea Generală să includă pe ordinea de zi problema reprezentării R.P. Chineze la O.N.U.

In sprijinul rezoluţiei S.U.A. s-au pronunţat delegaţii Australiei şi Salvadorului, care au repetat „argumentele" americane din şedinţa din seara zilei de 15 noiembrie precum şi reprezentanţii a două ţări din Asia — Irakul şi Filipinele ale căror declaraţii sînt în contradicţie flagrantă cu spiritul Bandungului.

In ciuda tuturor străduinţelor delegaţiei S.U.A. de a nu admite examinarea problemei reprezentării R. P. Chineze la O.N.U., în legătură cu această problemă au avut loc largi discuţii Ele au arătat în mod convingător că maşinaţiunile S.U.A. şi altor cîtorva puteri provoacă indignarea delegaţiilor ţărilor care reprezintă majoritatea covîrşitoare a omenirii.

La propunerea delegaţiei Indiei s-a adoptat hotărîrea de a amîna terminarea discuţiilor pentru 16 noiembrie.

Şedinţa a luat sfîrşit la orele 23 (ora New York-ului).

Cuvîntarea lui D. T. Şepilov

NEW YORK 16 (Agerpres). — TASS transmite cuvîntarea rostită de D. T. Şepilov, ministrul Afacerilor Externe al U.R.S.S., în şedinţa plenară a Adunării Generale a O.N.U. din 15 noiembrie 1956.

In cuvîntare se spune printre altele:

Pentru a 7-a oară Adunarea Generală este pusă în faţa unei probleme de importanţă vitală pentru ea — problema restabilirii drepturilor legitime ale Chinei la O.N.U. Aceste drepturi sînt atît de incontestabile încît duşmanii Republicii Populare Chineze nu au pur şi simplu argumente serioase pentru a le contesta. De aceea de fiecare dată începe unul şi acelaşi joc diplomatic nu tocmai subtil; ni se declară că această problemă nu trebuie inclusă pe ordinea de zi a sesiunii şi că soluţionarea ei trebuie amînată cu un an.

La propunerea delegaţiei S.U.A. acelaşi procedeu a fost propus şi anul acesta. Majoritatea Comitetului General propune Adunării să adopte o rezoluţie în care se recomandă: „Să nu examineze la cea de-a 11-a sesiune ordinară a ei vreo propunere privind excluderea reprezentanţilor guvernului Republicii Chineze, sau acordarea locului reprezentanţilor guvernului central popular al Republicii Populare Chineze".

Această politică a forului internaţional suprem care trebuie să fie Organizaţia Naţiunilor Unite se resfrînge foarte serios asupra capitalului moral-politic al O.N.U. Ignorarea drepturilor legitime ale poporului chinez de 600 de milioane, cel mai mare de pe pămînt, nu poate să nu aducă prejudicii grave Organizaţiei noastre.

Faptul că locul care aparţine guvernului chinez legal este uzurpat şi dat putregaiului ciankaişist, pune O.N.U. într-o situaţie umilitoare în ochii întregii omeniri. Să ne gîndim numai: fiecare al patrulea om de pe planeta noastră este chinez, iar la O.N.U., care are pretenţia la înaltul titlu de Organizaţie internaţională universală, nu există reprezentanţi legali ai Chinei.

Nu trebuie uitat că China este nu numai membră a Organizaţiei Naţiunilor Unite, ci şi unul din fondatorii ei. Nu lui Cian Kai-şi i s-a acordat la conferinţa de constituire de la San Francisco locul de membru permanent al Consiliului de Securitate, ci curajosului popor chinez care împreună cu popoarele altor mari puteri a adus aportul său nepreţuit la cauza zdrobirii fascismului.

In problema Chinei nu este vorba de procedeu, deoarece din punct de vedere juridic China este membră a O.N.U., ci numai de faptul de a restabili reprezentanţa legitimă a Chinei în persoana statului Republicii Populare Chineze.

Membrii O.N.U. sînt statele şi nu guvernele. Dacă O.N.U. ar adopta punctul de vedere că fiecare guvern nou trebuie să intre din nou în O.N.U., în acest caz noi ar trebui să ne îndeletnicim aici numai cu primirea de guverne noi.

Numai guvernul Republicii Populare Chineze poate reprezenta China la Organizaţia Naţiunilor Unite. El exercită deja de peste şapte ani puterea efectivă în China şi se bucură de sprijinul şi dragostea nelimitată a întregului popor. In China au fost înfăptuite mari transformări politice şi sociale care au îmbunătăţit în mod fundamental situaţia poporului chinez. Noua Chină a dobîndit deja succese uriaşe pe calea industrializării ţării, a dezvoltării ei economice şi culturale, în domeniul ridicării nivelului de trai.

China este o mare putere iubitoare de pace. Ea a dovedit în repetate rînduri năzuinţa ei sinceră către destinderea încordării internaţionale. Ea a adus un aport cu adevărat nepreţuit la cauza consolidării păcii în Extremul Orient şi în întreaga lume.

Cu toate stăruinţele diplomaţiei americane, Republica Populară Chineză a şi fost recunoscută de 33 de ţări cu o populaţie de peste un miliard de locuitori. 29 de ţări din rîndul acestora au şi stabilit şi întreţin relaţii diplomatice cu China. In 1955 China a avut relaţii comerciale cu 62 de ţări ale lumii.

Fie că drepturile legitime ale Chinei la O.N.U. vor fi acum restabilite, fie că nu vor fi, Republica Populară Chineză va păşi şi pe viitor înainte pe calea progresului multilateral şi a măreţiei naţionale. In ce priveşte însă Organizaţia Naţiunilor Unite, lipsa reprezentanţilor poporului chinez de 600 de milioane se şi răsfrînge asupra ei în modul cel mai dăunător.

Ne-am convins deja nu odată că fără participarea Chinei nu este posibil să se rezolve nici o problemă internaţională serioasă care afectează pacea şi securitatea popoarelor.

Anumite cercuri, convingîndu-se că devine tot mai greu să împiedice restabilirea drepturilor legitime ale Chinei în O.N.U., au început în ultimul timp să se pronunţe pentru admiterea în O.N.U. a „celor două Chine".

Acest proiect este o sfidare la adresa marelui popor chinez şi, implicit, o sfidare la adresa Organizaţiei Naţiunilor Unite, căreia i se cere de fapt prin aceasta să binecuvînteze ocuparea pe vecie de către americani a insulei chineze Taivan.

Cei care îşi permit să pună problema reprezentării la O.N.U. a celor două Chine încearcă prin aceasta să împingă O.N.U. pe calea fabricării artificiale a celei „de-a doua Chine". Este clar că ei se joacă cu focul deoarece poporul chinez nu se va resemna niciodată cu răpirea vreunei părţi a teritoriului său. Eliberarea Taivanului este o problemă internă a poporului chinez. Guvernul Republicii Populare Chineze duce în prezent la Geneva tratative cu S.U.A. la nivelul ambasadorilor în scopul destinderii încordării internaţionale în această regiune, provocată de amestecul S.U.A. în treburile interne ale Chinei.

Delegaţia Uniunii Sovietice sprijină întrutotul propunerea delegaţiei Republicii India de a se restabili neîntîrziat drepturile legitime ale Republicii Populare Chineze în O.N.U. Chemăm celelalte delegaţii să se pronunţe şi ele în sprijinul acestei propuneri de mult actuale.

A căuta să se asigure fără China de 600 de milioane funcţionarea normală a organizaţiei internaţionale a naţiunilor care vrea să servească ca armă eficace de luptă pentru pace este o utopie.

Iată de ce delegaţia Uniunii Sovietice stăruie asupra rezolvării neîntîrziate şi pozitive a problemei restabilirii drepturilor legitime ale Chinei în Organizaţia Naţiunilor Unite.

Cuvîntarea reprezentantului Republicii Populare Romîne, I. G. Maurer

Domnule Preşedinte, domnilor,

Delegaţia romînă se scuză dacă pentru lămurirea unei situaţii atît de stranii ca aceea referitoare la reprezentarea Chinei la O.N.U. este obligată să reamintească fapte pe care Adunarea Generală le cunoaşte foarte bine dar care sînt uitate cu o uimitoare uşurinţă de unii dintre cei chemaţi să discute această situaţie. După o îndelungată şi glorioasă luptă masele populare chineze au izgonit conducerea ciankaişistă a statului lor şi au instaurat puterea populară, proclamînd la 10 octombrie 1949 R.P. Chineză. In China, stat fondator al O.N.U. şi membru permanent al Consiliului de Securitate, puterea populară, exercitînd o autoritate necontestată pe mai mult de 9 milioane km.p. conduce unitar poporul de 600 milioane de oameni ai Chinei, pe calea construcţiei paşnice a unei vieţi noi. R.P. Chineză a obţinut într-o scurtă perioadă de muncă paşnică succese istorice în desvoltarea economică, socială şi culturală a ţării. Evidenţa indiscutabilă a faptelor a determinat tot mai multe state cu sisteme social-politice diferite, reprezentînd peste un miliard de oameni, să recunoască că astăzi China este R.P. Chineză şi să continue cu aceasta relaţiile diplomatice şi economice. Dar în toată această discuţie nu este vorba numai despre drepturile şi interesele poporului chinez şi ale guvernului său legal. Organizaţia Naţiunilor Unite este şi trebuie să fie — socotim noi — cea dintîi interesată să facă să înceteze această uluitoare situaţie.

Toată lumea cunoaşte rolul enorm pe care R. P. Chineză îl îndeplineşte ca un factor activ de pace pe planul vieţii internaţionale. Astăzi este incontestabil că nici o problemă internaţională interesînd pacea şi securitatea în Asia şi în lume nu poate fi rezolvată temeinic şi eficace fără participarea R. P. Chineze.

Delegaţia Republicii Populare Romîne constată însă faptul profund regretabil al unor noi încercări din partea S. U. A. de a împiedica prin încălcarea art. 40 şi 41 din regulamentul interior al Adunării Generale — nu numai rezolvarea unei probleme care-şi aşteaptă de mult soluţia legitimă — dar chiar discutarea ei. Manevra întreprinsă pentru a împiedica să fie auzit glasul ţărilor care îşi dau seama de necesitatea urgentei repuneri în drepturile sale a guvernului popular central al Chinei jigneşte sentimentul de dreptate. Delegaţia noastră este convinsă că o asemenea manevră este împotriva intereselor esenţiale ale păcii şi colaborării internaţionale şi în plus împotriva prestigiului de care Naţiunile Unite trebuie să se bucure în ochii popoarelor. Şi pentru că socoteşte acest prestigiu drept unul din cele mai importante mijloace de acţiune a acestei organizaţii declară că va vota împotriva proiectului american şi pentru includerea pe ordinea de zi a propunerii Indiei.

(Text prescurtat)

A doua plenară a C. C. al P. C. Chinez

— COMUNICAT —

PEKIN 16 (Agerpres). — China Nouă transmite următorul Comunicat cu privire la cea de a doua plenară a C.C. al Partidului Comunist Chinez:

Intre 10 şi 15 noiembrie a avut loc cea de-a doua plenară a Comitetului Central al Partidului Comunist Chinez.

La lucrările plenarei au luat parte 84 de membri şi 65 de membri supleanţi ai Comitetului Central. Au fost de faţă de asemenea 147 de alţi activişti cu munci de răspundere din organizaţiile de partid centrale şi locale.

La plenară s-au examinat următoarele chestiuni:

1. Situaţia internaţională actuală.

2. Planul de dezvoltare a economiei naţionale şi cifrele de control ale bugetului pe anul 1957.

3. Probleme referitoare la cereale, precum şi la alte cîteva mărfuri alimentare (carne de porc şi grăsimi comestibile).

Liu Şao-ţi a prezentat raportul cu privire la prima chestiune de pe ordinea de zi. El a vorbit despre problema egipteană, problema poloneză şi problema ungară. Raportorul a vorbit de asemenea despre politica partidului faţă de aceste probleme şi despre învăţămintele pe care trebuie să le tragă din ele. Liu Şao-ţi a arătat că pentru lupta împotriva agresiunii din Orientul Mijlociu, deslănţuită de imperialişti şi pentru lupta împotriva activităţii subversive a imperialiştilor îndreptată împotriva lagărului socialist, toate ţările lagărului socialist în frunte cu Uniunea Sovietică trebuie să-şi întărească cu hotărîre coeziunea rîndurilor lor.

Ciu En-lai a prezentat raportul cu privire la cea de-a doua chestiune. El a vorbit pe larg despre desfăşurarea îndeplinirii planului economiei naţionale şi a bugetului pe anul 1956, despre realizările şi experienţa dobîndită, precum şi despre învăţămintele care trebuie trase. Pornind de la aceasta, el a prezentat cifrele de control pe anul 1957. Deoarece unele puncte ale planului pe anul curent s-au dovedit a fi necorespunzătoare şi deoarece la unele articole există cheltuieli peste normele stabilite, în planul pe anul viitor cu condiţia progresului continuu, trebuie să se efectueze reduceri corespunzătoare în unele domenii şi organele de stat trebuie să desfăşoare cu energie campania pentru economii.

Raportul cu privire la cea de-a treia chestiune a fost prezentat de Cen Iun. Raportorul a propus o serie întreagă de măsuri în scopul îmbunătăţirii activităţii în domeniul achiziţiilor şi vînzării cerealelor şi în scopul măririi producţiei de carne de porc şi grăsimi comestibile.

La plenară au avut loc discuţii însufleţite cu privire la aceste probleme.

Plenara s-a declarat pe deplin de acord cu analiza situaţiei internaţionale, făcută de Biroul Politic al C.C. şi cu diferitele măsuri luate de Biroul Politic. Plenara s-a pronunţat în unanimitate în sprijinul poporului egiptean în lupta sa împotriva agresiunii anglo-franco-israeliene, precum şi în sprijinul luptei poporului ungar împotriva forţelor reacţionare. Plenara a ajuns la concluzia că ajutorul sovietic dat poporului ungar este just şi şi-a exprimat convingerea că puternica unitate atît a forţelor socialiste, cît şi a celorlalte forţe antiimperialiste va duce, fără îndoială, la zădărnicirea comploturilor imperialiştilor care urmăresc crearea unei încordări internaţionale.

Plenara a arătat că în anul 1956 au fost terminate în linii mari transformările socialiste, a sporit producţia industriei grele, industriei uşoare şi agriculturii şi au fost dobîndite succese uriaşe în construcţiile capitale. Investiţiile în construcţiile capitale şi celelalte cheltuieli au fost în general juste, dar în unele cazuri au existat lipsuri în această privinţă. Poporul este satisfăcut de faptul că în anul 1956 nivelul său de trai a crescut şi au fost folosite mai pe deplin braţele de muncă. Imbunătăţirea vieţii poporului trebuie însă să se înfăptuiască treptat şi trebuie să se explice deschis şi permanent poporului ce revendicări sînt exagerate şi necorespunzătoare actualelor posibilităţi. Plenara a ajuns la părerea unanimă că în întregul partid şi în rîndurile întregului popor trebuie să se desfăşoare o campanie pentru sporirea producţiei şi pentru economii. Sporirea producţiei trebuie înfăptuită pornind de la posibilităţile asigurării cu materii prime şi de la necesitatea producţiei respective pentru societate; totodată în condiţiile sporirii producţiei şi desfăşurării campaniei pentru economii trebuie să se asigure calitatea lucrului şi să se acorde atenţie tehnicii securităţii.

In ultima zi a lucrărilor plenarei a luat cuvîntul Mao Ţze-dun care a făcut bilanţul lucrărilor plenarei. El s-a declarat pe deplin de acord cu toate hotărîrile şi măsurile aprobate de plenară. Mao Ţze-dun a chemat pe toţi lucrătorii de la instituţiile de stat şi cadrele din economie şi în primul rînd pe lucrătorii cu munci de răspundere, să propage şi să stimuleze modul simplu de viaţă pătruns de dragoste de muncă, să împărtăşească bucuriile şi necazurile maselor, să lupte împotriva risipei şi folosind aceleaşi metode care au fost aplicate la timpul lor la îmbunătăţirea stilului muncii partidului, să lupte împotriva devierilor subiectivismului, sectarismului şi birocratismului.

El a cerut tuturor membrilor partidului să lupte cu hotărîre împotriva şovinismului naţiunii dominante faţă de minorităţile naţionale şi împotriva atitudinii de îngîmfare ca mare putere în relaţiile internaţionale. El a subliniat că atîta timp cît se respectă ferm principiul marxist-leninist al sprijinului larg pe mase, şi se luptă împotriva oricărei rupeți de mase, noi, Uniunea Sovietică şi toate ţările de democraţie populară, precum şi forţele socialiste din lumea întreagă vom fi fără îndoială în stare să învingem dificultăţile întîmpinate în mersul nostru înainte şi să repurtăm victorii şi mai mari.

Comunicat comun ungaro-cehoslovac

BUDAPESTA 16 (Agerpres). — La Budapesta şi Praga a fost dat publicităţii următorul comunicat comun ungaro-cehoslovac:

La 15 noiembrie a.c., o delegaţie guvernamentală cehoslovacă condusă de primul ministru Viliam Siroky, a vizitat Budapesta pentru a avea convorbiri cu guvernul Republicii Populare Ungare în legătură cu mai multe probleme curente decurgînd din actuala situaţie şi privind interesele ambelor ţări.

La convorbiri au participat din partea Cehoslovaciei: primul ministru Viliam Siroky, dr. Emanuel Slechta, ministru, preşedintele Comitetului de stat pentru construcţii, Jozef Plojhar, ministrul Sănătăţii, Jozef Kysely, ministrul Economiei locale, Jan Busniak, membru al corpului împuterniciţilor din Slovacia, Stefan Major, ambasadorul extraordinar şi plenipotenţiar al Republicii Cehoslovacia în R.P. Ungară, dr. Ladislav Simovic, locţiitor al ministrului Afacerilor Externe, Alois Hloch, locţiitor al ministrului Comerţului Exterior, academician Ivan Malek, Karol Kozel, preşedintele comitetului de întreprindere al uzinei „C.K.D. Stalingrad", Jozef Bures, preşedintele cooperativei agricole unice din Tursko.

Din partea Ungariei au participat: Janos Kadar, preşedintele guvernului revoluţionar muncitoresc-ţărănesc al R.P. Ungare, Istvan Dobi, preşedintele Prezidiului R.P. Ungare, miniştrii Antal Apro, György Marosan, Sandor Ronai şi Istvan Sebes, prim locţiitor al ministrului Afacerilor Externe.

Delegaţia guvernamentală a R. P. Ungare a informat pe membrii delegaţiei cehoslovace despre evenimentele care au avut loc în ultimele săptămîni şi despre situaţia grea care s-a creat în urma acestora.

Delegaţia guvernamentală cehoslovacă şi-a exprimat satisfacţia faţă de măsurile luate de guvernul revoluţionar muncitoresc-ţărănesc, care, restabilind ordinea şi legalitatea în ţară, a îndepărtat primejdia contrarevoluţiei şi a apărat regimul democrat-popular.

Guvernul R.P. Ungare a exprimat mulţumiri guvernului şi poporului muncitor cehoslovac pentru ajutorul pe care l-au acordat în scopul înlăturării primejdiei unei contrarevoluţii şi al biruirii dificultăţilor economice.

In convorbirile care au avut loc cu privire la recentele evenimente din Ungaria, ambele delegaţii au declarat că în situaţia în care Ungaria se afla în faţa primejdiei răsturnării orînduirii democrat-populare şi a restaurării orînduirii capitaliste şi a dictaturii fasciste, guvernul Republicii Populare Ungare, ţinînd seama de datoria sa faţă de popor, a făcut uz de dreptul său suveran şi, în conformitate cu principiile dreptului internaţional, a cerut ajutor trupelor sovietice pentru a apăra orînduirea democrat-populară şi a restabili pacea şi ordinea.

Guvernele Republicii Populare Ungare şi Republicii Cehoslovace, în deplin acord cu principiile Cartei Naţiunilor Unite, se situează ferm pe poziţia că problemele privind evoluţia viitoare a situaţiei din Ungaria sînt exclusiv de competenţa Republicii Populare Ungare. Hotărîrile adoptate de O.N.U. în ultimele zile, în contradicţie cu aceste principii, nu pot fi considerate legale. Cele două guverne îşi exprimă speranţa că pe viitor O.N.U. va respecta principiul neamestecului în treburile interne ale Ungariei.

In cursul discuţiilor cu privire la situaţia internaţională actuală, delegaţiile celor două ţări au reafirmat dorinţa şi voinţa fermă a ambelor guverne de a menţine şi întări pacea în lume. Forţele războinice ale imperialismului internaţional, care se tem de slăbirea încordării internaţionale, de creşterea forţelor păcii, libertăţii, democraţiei şi socialismului în lume, depun toate eforturile pentru a întoarce, măcar în anumite locuri, roata istoriei.

O expresie a acestor tentative este şi încercarea forţelor imperialiste de a crea o prăpastie între ţările socialismului şi de a slăbi astfel forţa principală şi hotarîtoare care sprijină cauza păcii mondiale — lagărul socialismului. La aceasta se adaugă încercările forţelor reacţionare de a profita de recentele evenimente din Ungaria în scopul lichidării sistemului democratic, al restaurării capitalismului şi al instaurării unei dictaturi fasciste în Ungaria.

O dovadă a acestor fapte este şi ruşinoasa agresiune a Marii Britanii, Franţei şi Israelului împotriva Egiptului, agresiune condamnată de întreaga opinie publică, şi al cărei scop era să împiedice marea mişcare istorică a popoarelor din Asia şi Africa pentru independenţă, pentru lichidarea completă a sistemului colonialist.

Guvernele R.P. Ungare şi R. Cehoslovace îşi menţin ferm punctul de vedere, care este, fără îndoială, punctul de vedere al tuturor popoarelor şi ţărilor iubitoare de pace, că este necesar să se pună capăt agresiunii împotriva poporului egiptean, că este necesar să se împiedice agravarea situaţiei internaţionale, să se prevină reînceperea „războiului rece", şi că este necesar să se ia imediat măsuri eficace pentru întărirea şi consolidarea păcii în lume, pentru dezarmare, pentru interzicerea armelor de exterminare în masă şi pentru stabilirea unui sistem de securitate colectivă. Principiul coexistenţei paşnice a tuturor popoarelor, indiferent de sistemele lor sociale, trebuie să învingă.

Ambele guverne şi-au exprimat hotărîrea fermă de a dezvolta şi adînci relaţiile dintre cele două ţări în spiritul acordurilor în vigoare, şi de a face tot ce este posibil pentru a contribui la întărirea prieteniei şi dezvoltarea colaborării frăţeşti în toate domeniile vieţii politice, economice şi culturale, ceea ce este în deplin acord cu dorinţele, interesele şi nevoile popoarelor celor două ţări.

Ambele guverne sînt pe deplin convinse că guvernul revoluţionar muncitoresc-ţărănesc al R.P. Ungare, sprijinindu-se pe cuceririle realizate de milioanele de cetăţeni ai Ungariei, sprijinindu-se pe aptitudinile şi hărnicia poporului ungar, în colaborare şi unitate frăţească cu toate ţările socialiste, va reuşi să biruie dificultăţile şi să asigure poporului ungar drumul spre fericire, spre construirea socialismului.

VILIAM SIROKY
Primul ministru
al R. Cehoslovace

JANOS KADAR
Preşedintele guvernului
revoluţionar muncitoresc-
ţărănesc al R. P. Ungare

Budapesta, 15 noiembrie 1956

Dejun în cinstea delegaţiei R. P. Polone care se află la Moscova

MOSCOVA 16 (Agerpres). — TASS transmite: N. S. Hruşciov prim-secretar al Comitetului Central al P.C.U.S., K. E. Voroşilov, preşedintele Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S., şi N. A. Bulganin, preşedintele Consiliului de Miniştri al U.R.S.S., au oferit la 16 noiembrie la Kremlin un dejun în cinstea delegaţiei Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Unit Polonez şi a guvernului Republicii Populare Polone, care se află la Moscova.

La dejun au participat Wladislaw Gomulka, prim-secretar al C.C. al P.M.U.P. (conducătorul delegaţiei); Alexander Zawadski, preşedintele Consiliului de Stat al R. P. Polone, Josef Cyrankiewicz, preşedintele Consiliului de Miniştri al R. P. Polone, Stefan Jendrychowski, preşedintele Comisiei de stat pentru planificarea economică — membri ai Biroului Politic al C.C. al P.M.U.P.

Din partea sovietică la dejun au participat: L. M. Kaganovici, A. I. Mikoian, V. M. Molotov, M. G. Pervuhin, M. Z. Saburov, G. K. Jukov, L. I. Brejnev, N. I. Beliaev, E. A. Furţeva, P. N. Pospelov; A. P. Zaveniaghin, A. N. Kosighin, V. A. Kucerenko, V. A. Malîşev, V. V. Maţkevici, I. F. Tevosian, M. V. Hrunicev — vicepreşedinţi ai Consiliului de Miniştri al U.R.S.S., M. A. Iasnov, preşedintele Consiliului de Miniştri al R.S.F.S.R.; B. N. Ponomariov, membru al C. C. al P.C.U.S.; N. K. Baibakov, preşedintele Comisiei de stat de pe lîngă Consiliul de Miniştri al U.R.S.S. pentru planificarea de perspectivă a economiei naţionale; A. G. Zverev, I. G. Kabanov, N. A. Mihailov — miniştri ai U.R.S.S.; V. D. Sokolovski, mareşal al Uniunii Sovietice; K. I. Koval, şeful Direcţiei principale pentru problemele relaţiilor economice; A. A. Gromîko şi N. S. Patoliciev, locţiitori ai ministrului Afacerilor Externe al U.R.S.S.; P. K. Ponomarenko, ambasadorul U.R.S.S. în Polonia şi alţii.

In timpul dejunului, care s-a desfăşurat într-o atmosferă caldă, cordială, N. S. Hruşciov, Wladislaw Gomulka şi K. E. Voroşilov au rostit cuvîntări amicale.

Secretarul general al O.N.U. a sosit în Egipt

CAIRO 16 (Agerpres). — Postul de radio Cairo a anunţat că în după-amiaza zilei de 16 noiembrie a sosit în Egipt Dag Hammarskjoeld secretarul general al O.N.U. La sosirea sa pe aeroportul Anusuer de lîngă Ismailia Hammarskjoeld a fost întîmpinat de reprezentanţi ai guvernului egiptean. Luînd cuvîntul în faţa celor prezenţi pe aeroport şi a primelor detaşamente ale forţelor de poliţie O.N.U., sosite în Egipt în conformitate cu rezoluţia adoptată de Adunarea Generală, Hammarskjoeld a arătat sarcina ce revine acestor forţe pentru apărarea păcii şi a principiilor O.N.U.

Apoi secretarul general al O.N.U. a plecat la Cairo unde urmează să aibă convorbiri cu preşedintele Nasser, în legătură cu staţionarea forţelor de poliţie O.N.U. în Egipt.

Viaţa în Ungaria începe să-şi urmeze cursul obişnuit

— De la trimisul special Agerpres —

BUDAPESTA 16

După trecerea frontierei romîno-maghiare, primii oameni din Republica Populară Ungară cu care am stat de vorbă au fost un grup de ţărani şi tractorişti din localitatea Bihar Keresztes.

Un ţăran bătrîn, aflînd de unde venim, a spus privindu-mă prietenos.

— Da, Romînia, ne-a ajutat şi ne ajută mult. Acum, la nevoie se cunoaşte adevăratul prieten!

Un tînăr interveni şi el în discuţie:

— Inainte de toate trebuie să terminăm însămînţările. Timpul nu ne aşteaptă.

In drum spre Puspökladány m-am convins că cele spuse de tînărul tractorist de la Bihar Keresztes reprezintă de fapt părerea marii majorităţi a populaţiei. Pe ogoarele întinse lucrau numeroase tractoare.

De-a lungul şoselei care ducea spre Puspökladány întinderi mari de pămînt au fost deja arate. La Puspökladány viaţa a reintrat pe făgaşul normal. In curtea unei şcoli, copiii se jucau. Din brutării oameni ies cu pîini proaspete în mînă.

Continuîndu-ne drumul spre Karcag, am întîlnit echipe de muncitori care executau lucrări de întreţinere a şoselei. La Karcag se lucrează intens la construirea staţiei experimentale cerealiere.

Intre Kisujsallas şi Kenderes am întîlnit numeroase convoaie de autocamioane cu inscripţia „Budapest-Elelmiszer" (Budapesta-alimente). Ţăranii lucrau la strîngerea sfeclei de zahăr. Echipe numeroase de întreţinere a liniilor ferate revizuiesc terasamentul.

La Budapesta, urmele vandalismelor săvîrşite de bandele contrarevoluţionare nu se vor putea şterge prea curînd. Oamenii sînt încă sub impresia zguduitoare a crimelor sîngeroase săvîrşite de bandiţi. Zilnic ies la iveală amănunte privind cruzimea sîngeroasă a asasinilor fascişti. Astfel, compozitorul Karoli Suljom, bătrîn şi bolnav de inimă, a fost ridicat împreună cu soţia din locuinţa sa, schingiuit şi aruncat în închisoare, pentru „vina" de a fi condus corul grănicerilor în anul 1950.

Acum cîteva zile, spre Eger s-au îndreptat 3 camioane cu deţinuţi de drept comun, eliberaţi din diverse puşcării din jurul oraşului Ozd. Această bandă de criminali de drept comun a fost lichidată de trupele din garnizoana Eger.

De asemenea, la Mezökövezd, deţinuţii care lucrau pe un şantier au devastat depozitele şantierului, au omorît mai mulţi ofiţeri însărcinaţi cu paza şi s-au îndreptat spre Mezökövezd, atacînd instituţii devastînd sediul comitetului de partid şi arzînd pe stradă mobilierul şi tot ce se afla în sediu. Apoi au plecat cu camioanele la Budapesta, săvîrşind pe drum jafuri şi alte crime.

★

BUDAPESTA 16 (Agerpres). — In ultimele zile, tot mai multe întreprinderi din Ungaria şi îndeosebi din provincie şi-au reluat activitatea. In fiecare zi sosesc ştiri despre creşterea numărului muncitorilor care se prezintă la lucru şi despre îndepărtarea piedicilor care stăteau în calea reluării producţiei. Trenurile de persoane şi de marfă circulă pe toate traseele interne. S-a restabilit de asemenea legătura feroviară cu Cehoslovacia, Romînia, Iugoslavia.

In provincie viaţa îşi urmează aproape pretutindeni cursul obişnuit. Aceasta atît la sate, unde muncile agricole de toamnă sînt pe sfîrşite cît şi la oraşe.

In urma tratativelor care au avut loc între guvern şi reprezentanţi ai consiliilor muncitoreşti, Consiliul muncitoresc central din Budapesta a cerut tuturor oamenilor muncii ca în ziua de 17 noiembrie să se reia activitatea în producţie peste tot.

In unele locuri acţionează încă elemente contrarevoluţionare care se opun cu disperare normalizării vieţii. La Budapesta ele răspîndesc zvonuri provocatoare, căutînd să împiedice prin toate mijloacele lichidarea urmărilor rebeliunii.

Aprovizionarea Budapestei este satisfăcătoare. Vineri au fost deschise 80% din magazinele de stat. Magazinele alimentare au distribuit în această zi aproape 200 de vagoane de alimente diferite. Restaurantele, cafenelele şi celelalte întreprinderi de alimentaţie publică deservesc populaţia.

In numeroase cartiere ale capitalei se desfăşoară cu intensitate lucrările de curăţire a străzilor, de îndepărtare a ruinelor.

Sprijinul F.S.M.

PRAGA 16 (Agerpres). — La 16 noiembrie, serviciul de presă al F.S.M. a publicat un comunicat în care se spune că Federaţia Sindicală Mondială a hotărît să pună la dispoziţia sindicatelor ungare 10.000 de lire sterline. Jumătate din această sumă a fost predată conducerii sindicatelor ungare, iar restul banilor a fost folosit pentru a se cumpăra alimente care au fost expediate în Ungaria.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: Bucureşti, Piaţa „Scînteii", Tel 7.60.10. Secţia seri sori. Tel. 7.66.91. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin"

SIAS — 3452 — 52